

משפחה חמה

מאת : ענת גוב

גירסת הצגה - יוני 2009

דמויות:

- מלכה- אם המשפחה. בת 75. התאלמנה לפני כשנתיים.
- מאשה- הבת הבכורה, בת 53, גרושה. אמא לבן בן 17 ולבת בת 20.
- אריה - הבן הצעיר. בן 51. רופא פרוקטולוג. נשוי פלוס שני בנים. האחד לומד באוסטרליה (על חשבון האבא) והשני, חזר מהודו, וגר בבית ההורים עם בת זוגו ותינוקת.
- מירי - אשתו של אריה. עובדת איתו בקליניקה כמזכירתו. בת 50. מאוד מטופחת .
- תמרה - בתה של מאשה. בת 20. קצינה מורעלת במשמר הגבול.
- עומר - בנם של אריה ומירי. בהודו שינה את שמו ל"חליק". בן 28, גר עם בת זוגו הבלגית (אותה הכיר בהודו) אצל הוריו יחד עם בתם התינוקת.
- נטלי - בת זוגו של עומר. בת 23 בלגית גויה. הכירו בהודו וחזרו עם תינוקת.
- אליק ז"ל - בעלה המת של מלכה. מדבר מתוך תמונה גדולה שתלוייה על הקיר.

מקום ההתרחשות:

1. חדר האוכל בביתה של מלכה, סביב שולחן גדול
2. חדר השירותים בביתה של מלכה (שרותים גדולים עם אמבטיה) שמשמש גם כממ"ד

יום שישי בערב - סלון דירתה של מלכה

(על החושך שומעים את ההכנות לארוחה)

תמרה: אמא, איפה הגפרורים?

מאשה: אצל סבתא. אמא, איפה החזרת?

מלכה: במקרר.

מאשה: כן, אבל איפה במקרר?

מלכה: ליד הדגים.

מאשה: איפה הדגים?

מלכה: ליד החזרת

(האור עולה על סלון ביתה של מלכה. מאשה, מלכה ותמרה מכינות את השולחן הערוך לארוחת שישי. הדלת נפתחת, נכנסים אריה ומירי. כולם מתנשקים. תמרה במדים, מאחורי הכסא שלה תלוי רובה צה"לי. על הקיר תמונה גדולה של אליק, אבי המשפחה ז"ל)

כולם: שבת שלום, שבת שלום.

מאשה: מירי, תתחדשי על הנעליים.

מירי: מפריז, ארבעים יורו.

מלכה: ארה"לה, תן נשיקה לאמא שלך.

תמרה: הי דוד.

אריה: הי המפקדת. (מחליפים כאפות)

מאשה: כמה באמת הם עלו?

- מירי: מאתיים ארבעים.
- אריה: איפה הוויסקי?
- מלכה: מאשה'לה, לא הוצאת את המשקאות.
- מאשה: הוצאתי.
- תמרה: יש קולה?
- מלכה: והסלט ביצים איפה?
- מאשה: אני מביאה.
- אריה: תביאי גם קרח.
- מירי: אז איך בצבא תמרה? (לאריה) תמזוג גם לי בלי קרח. (לתמרה) מה אמרת?
- תמרה: לא אמרתי כלום.
- מירי: אה (צוחקת)
- מלכה: מאשה'לה, תביאי עוד מלחיה.
- מאשה: כן אמא.
- מלכה: איפה עומר'קה והנינה שלי? הם לא באו איתכם?
- אריה: הם בדרך. כרגיל יצאו מאוחר.
- (מתיישבים סביב השולחן)
- מירי: אני מזכירה לכם לא לקרוא לו עומר, כי הוא מתחרפן מזה.
- אריה: אני לא מבין למה את משתפת פעולה עם השטות הזאת? תקראו לו עומר, שיתחרפן.

- מירי: חליק. זה השם שלו עכשיו. חליק.
- מלכה: אלוהים ישמור.
- אריה: אני לא מתכוון לקרוא לבן שלי בשם של איזה קדוש הודי שבטח בחיים לא רחץ רגליים.
- (מאשה הולכת למטבח, בדרך מיישרת את תמונת אביה שהיתה קצת עקומה. מעקמת אותה לצד השני)
- מלכה: מה את עושה?
- מאשה: זה היה עקום.
- מלכה: את עקומה. (לשאר) אין לה שום חוש כיוון לילדה הזאת (קמה ומסדרת את התמונה. לתמונה) שבת שלום אליקי'לה, הנה כל המשפחה ביחד כמו שאתה אוהב. תיכף גם עומר'קה יגיע עם הנינה שלנו שיווה... הנינה שלא הספקת להכיר... (מוחה דמעה) דומה לאמא שלך שתי טיפות מים, חוץ מהשפתיים שהן של אמא שלי... שיווה'לה שלנו קטנה... אמא שלה נבער, לא הצליחה להכניס אפילו גן אחד. הכל שלנו. (רואה שכולם מתחילים לאכול, עוצרת אותם) רגע! אל תתחילו! חכו לעומר'קה.
- מירי: חליק!
- אריה: לא לא, אנחנו לא מחכים. שילמד לא לאחר!
- מירי: רק עוד חמש דקות, נו.
- מאשה: מירי, הילדה מורעבת! הבאתי אותה ישר מהצבא, היא היתה שבועיים בשטח!
- תמרה: אמא, אל תדברי בשמי, טוב? ואני לא ילדה!
- מאשה: סליחה מותק.

- תמרה: ואל - תקראי לי מותק!
- מאשה: כן המפקדת.
- מלכה: (לתמרה) אמא צודקת תמרינו. את יכולה לאכול, את לא צריכה לחכות.
- מירי: הוא תיכף יגיע.
- תמרה: מירי, הבן שלך מאחר בחצי שעה! חצי שעה! את יודעת מה הייתי עושה לו אם הוא היה חייל שלי?!
- מירי: נו מה אני יכולה לעשות, את מכירה אותו, הוא אסטרונאוט כזה.
- אריה: אסטרונאוט? היית מתה שהוא יהיה אסטרונאוט! אסטרונאוט מרוויח סכומים אסטרונומים! אסטרונאוט לא יאחר אפילו בחצי שניה! ותראי לי בבקשה אסטרונאוט אחד שגר עם ההורים שלו! על חשבונם! ועוד עם אשה ותינוק!
- מירי: תינוקת!... הוא רק חזר מהודו, תן לו להתאקלם רגע.
- אריה: הוא חזר לפני חמישה חודשים! כמה זמן לוקח להתאקלם?! עד מתי אני אפרנס אותם תגידי לי? שלא לדבר על הלימודים של יונתן באוסטרליה שעולים כמו שלוש משפחות.
- מירי: אוי אוי אוי, תיכף נעשה לך מגבית.
- אריה: ומה הבעיה להגיע פעם אחת בחיים בזמן לסבתא שלך בת השבעים וחמש?!
- מלכה: וארבע!
- אריה: אני אוכל! תעבירי לי את החזרת.
- מירי: אני מחכה.
- מאשה: אז אוכלים או מחכים?

- אריה: אוכלים.
- מירי: (ביחד איתו) מחכים.
- מאשה: הבנתי.
- אריה: הפעם אני לא מתכוון לעבור על זה בשתיקה!
- מירי: אתה לא הולך לעשות לו סצינה עכשיו ליד כולם.
- אריה: זה בדיוק מה שאני הולך לעשות.
- תמרה: אני איתך דוד. יש לי חייל שאיחר פעם אחת בכמה דקות, אתה לא רוצה לדעת מה עשיתי לו.
- אריה: אני מאוד מקווה ששלחת אותו לכלא.
- תמרה: (בזילזול) מה כלא? - ביימתי חטיפה. חמישה חבר'ה התחפשו לערבים, הוציאו אותו מהמיטה ושמו אותו בבור. עשרים וארבע שעות הוא היה בטוח שהוא שבוי של הג'יהאד האיסלאמי, כולל צילום של קלטת להורים והכל. תעביר לי את הסלט.
- מאשה: אני לא מאמינה שעשית את זה.
- תמרה: בואי נגיד שהוא לא יאחר יותר בחיים, או שאני אפיץ את הקלטת. איפה המלח?
- אריה: תאכלו!
- מלכה: לא ארה'לה! אנחנו נחכה.
- אריה: אמא...
- מלכה: זה הבית שלי, ואצלי המשפחה אוכלת ביחד!

(כולם מפסיקים לאכול. משלבים ידיים כמו בבית ספר. מחכים בשקט
 (מחאתי)
 (אור נדלק על תמונתו של אליק ז"ל)

אליק: זאת המשפחה שלי. יותר נכון זו היתה המשפחה שלי עד לפני
 שנתיים, שלושה חודשים וארבעה ימים וחצי. איך שהזמן רץ
 כשמתים... כן, ברור שהם היו עצובים כשהתפגרת, אבל מה?
 התגברו. הפסיקו לאכול? מה פתאום? כל ה"שבעה" הם בלסו כמו
 חיות רעות. אוכלים ובוכים. ומלכה יותר מכולם. עוד רגע הם יסתערו
 פה על הגפילטע פיש עם החזרת כאילו לא ראו אוכל בחיים. דרקעס.
 אם יש משהו שאני מתגעגע אליו זה לאוכל של מלכה'לה. היא
 מבשלת איום ונורא, אבל מה? התרגלתי. יכול להיות שזאת אהבה?
 אולי. אני אוהב שהילדים באים ביום שישי. מסורת זו מסורת. אלא
 שהערב, זו לא תהיה הארוחה הרגילה של יום שישי, שאוכלים
 ואוכלים, מדברים קצת פוליטיקה, מתווכחים קצת, עוקצים קצת,
 תוקעים קצת, נעלבים קצת וחוזרים הביתה עייפים אך מדוכאים... לא
 הערב. הערב הולכות להאמר כאן חמש מילים שישנו את כל התמונה.
 חמש מילים שיטלטלו את הספינה הזאת ישר לתוך הקרחון. חמש
 מילים ש... אוי מלכה, מה מחכה לך.

תמרה: (לוחשת לאמה) נו, תגידי לה כבר.

מאשה: שששש

מלכה: מה להגיד לי?

מאשה: (פותחת את פיה לענות, ברגע האחרון מתחרטת) כלום נו.

מלכה: מה כלום? מה להגיד לי?

מאשה: סתם, זה ההומור שלה.

מלכה: מה מצחיק בזה?

מאשה: להבעיר אש, זה מצחיק אותה.

תמרה: איזה שפנה.

- אריה: איזו.
- מאשה: (לוחשת לתמרה) זה לא הרגע המתאים.
- תמרה: (לוחשת למאשה) אין רגע מתאים למה שאת הולכת להגיד לה.
- אריה: (מסתכל על השעון) חצי שעה!
- מלכה: אולי קרה משהו? אני אתקשר אליו.
- מירי: לא! הוא לא אוהב שמלחיצים אותו.
- אריה: הוא לא אוהב שמלחיצים אותו? חמישה אנשים צריכים לשבת ולגווע ברעב כי הוא לא אוהב שמלחיצים אותו?
- תמרה: יש כאן אנשים שנלחמו היום.
- מלכה: אני לא יודעת. אני לא שקטה.
- אריה: אמא, לא קרה לו כלום. הוא סתם שם זין.
- מירי: הוא בודהיסט!
- אריה: זה אותו דבר.
- מירי: כל היחס שלהם לזמן הוא אחר לגמרי. הזמן אצלם הוא לא ליניארי, הוא מעגלי.
- תמרה: ליניארי?
- מירי: ליניארי זה משהו שהולך ככה, מפה לפה, יותר נכון מפה לשם, או משם לפה...
- תמרה: אז את לא יודעת מה זה.

אריה: זאת חוצפה, זה מה שזה, וזה פינוק, וזה לא ממני, אני אף פעם לא הייתי מפונק!

מלכה: נו נו.

(הדלת נפתחת. נכנסים עומר ונטלי עם העגלה)

מלכה: או, תודה לאל! שבת שלום יקרים.

מירי: איפה הנכדה שלי? (רצה לעגלה) שיוו שיוו...

מלכה: (רצה לעגלה) איפה הנינה שלי? שיווה'לה...

עומר: (בנחת) שבת שלום, תבוא הברכה על כולכם משפחה יקרה שלי...

אליק: ההגנה הכי טובה זה התעלמות. את זה הוא למד מסבא שלו. ואם זה לא עובד...

אריה: איחרת בחצי שעה.

אליק: עוברים מיד להתקפה.

עומר: מה, התחלתם כבר לאכול? אני לא מאמין!

מאשה: רק שמנו בצלחות, עוד לא ממש אכלנו...

אליק: זה תמיד עובד.

תמרה: אני אכלתי.

עומר: (לנטלי) סורי בייבי, מיי פמילי איז טו הנגרי טו ווייט פור אס.

מאשה: (לנטלי) תמרה קיים פרום דה וור...

תמרה: מה את מתנצלת, זה הם איחרו.

(מלכה ומירי ליד העגלה. מלכה רוצה להוציא את התינוקת)

- נטלי: נו נו נו!
- מירי: לא! היא לא מרשה.
- מלכה: מה היא לא מרשה?
- מירי: להוציא אותה מהעגלה זה רק היא או האבא. היא קראה באיזה ספר שחשוב בהתחלה שהיא תראה רק פנים מוכרות ולא...
- מלכה: אני ממש שואלת אותה. זאת הנינה שלי! (מרימה את התינוקת. נטלי לוקחת אותה ממנה)
- נטלי: האו אר יו מלכה?
- אריה: אפשר לאכול?
- מלכה: (לתינוקת, באהבה גדולה) מי מכוערת? מי מכוערת? מכוערת מכוערת מכוערת...
- נטלי: (בחיוך) וואט איז מרוערת?
- (כולם נלחצים)
- אליק: נטלי בלגית. מלכה היתה בטוחה שהיא יהודיה כי אמרו לה שאבא שלה יהלומן, אז היא עשתה אחת ועוד אחת. אלא שמסתבר שלפעמים אחת ועוד אחת זה שיקסע... מלכה דווקא ספגה את זה יפה. בהתחלה היא הדחיקה, אחר כך הכחישה, אחר כך צעקה קצת, בכתה קצת שברה כמה צלחות, ריסקה כמה כוסות, ובסוף קיבלה את זה. כדי לא לפגוע בשלמות המשפחה. כי שלמות המשפחה זה הכי חשוב למלכה. בשביל שלמות המשפחה מלכה מסוגלת אפילו להרוג.
- נטלי: (למלכה) סו, וואט איז מרוערת?
- מלכה: אוי, יש לי משהו בתנור... (הולכת)
- עומר: או! מכוערת איז א....

- תמרה: אני מתה לראות איך אתה יוצא מזה.
- עומר: מכוערת איז מור לייק אה...
- תמרה: עגלי.
- נטלי: ?UGLY
- עומר: נו, יו דונט אנדרסטנד. איט איז אגיינסט דה איי אוף באד.
- נטלי: וואט??
- עומר: דה איי אוף באד.
- נטלי: איי דונט אנדרסטנד.
- עומר: אוקיי, אייל אקספליין. איף יו וונט טו סיי סמטינג גוד, יו סיי דה אופוזיט אוף וואט יו וואנט טו סיי. איף יו וונט טו סיי פור אינסטנס ביוטיפול? יו סיי עגלי.
- נטלי: וואי?
- עומר: טו מיקס אפ דה דביל.
- מלכה: בדיוק. הסברת מאוד יפה נכד'לה.
- נטלי: וואט דוויל? דר איז נו דוויל.
- (כולם נבוכים)
- נטלי: ג'וז דו נוט סופוז טו בליב אין דוויל, דו דיין?
- (מסתכלים זה על זה)
- עומר: איטס ג'אסט אה סטופיד סופרסטישס.

נטלי: ליסן, איי דונט נואו אבאוט יור סופרסטישן, אול איי נואו, איז דט מיי בייבי, מיי אינוסנט בייבי, הירז אול דה טיים - מרוערת, מרוערת, מרוערת... סו דונט בי סופרייז איף אין דה אייג' אופ סיקסטין, שי וויל בי בולמיק אור אנורקטיק, אור...

תמרה: טוב שהיא לא נסחפת.

עומר: (לנטלי) יו אר רייט. נו מור עגלי! (לכולם) אוקיי?

מירי: אוקיי, אוקיי.

עומר: סבתא?

מלכה: מה?

עומר: בלי מכוערת יותר בסדר?

מלכה: מה, בכלל?

עומר: בכלל.

מלכה: בלי...?

עומר: בלי.

מלכה: אבל...

עומר: סבתא!

מלכה: בסדר בסדר. זה לא יהיה קל, זה... תרבות שלמה ככה למחוק...

תמרה: אפשר לאכול כבר? אנחנו מתייבשים כאן ארבעים פאקינג דקות?

אריה: ארבעים ושתיים אבל מי סופר.

עומר: ששש, בואו נוריד את המתח, יש כאן תינוקת, אנחנו לא רוצים אנרגיות שליליות.

- נטלי: (לתינוקת) יו אר נוט מרוערת.
- מלכה: טוב, אפשר לאכול.
- (כולם מתנפלים על האוכל, מתחילים לאכול. לא מפסיקים לאכול לרגע לאורך כל השיחה הבאה)
- אליק: אח, אוכל... כמה? כמה את אוכלת מלכה'לה? איך לא נהיית מאה קילו. זו לא חוצפה שנשים חיות בממוצע עשר שנים יותר מגברים? למה? למה מגיע לה לחיות יותר ממני? שמישהו יסביר לי מה זאת האפלייה הזאת! הלוואי שייפול לך מהפה...
- מלכה: (נופלת לה חתיכה מהפה) אוי לא. איזו מוכשרת אני, חזרת בחיים לא יירד. את חושבת שתצליחי להוריד את זה מאשינקה?
- מאשה: אני יכולה לנסות. (מנקה את מלכה)
- אליק: מסכנה מאש'לה, ילדה טובה. מאז ששבקתי מלכה מעבידה אותה בפרך. ילדה טובה שלי. והיא אף פעם לא תגיד לה לא. אף פעם. עד היום בערב.
- מלכה: (לתמרה) אמא שלך אלופה בלהוריד כתמים.
- (תמרה דוחפת את מרפקה לכיוון מאשה, מסמנת לה לספר כבר, מאשה משתיקה אותה)
- מלכה: מה יש תמרה לולילול?
- מאשה: כלום כלום. (לתמרה) די!
- (נטלי לוחשת משהו לעומר)
- עומר: (לתמרה) עשי טובה תזיזי את הרובה, אנחנו לא יכולים לאכול עם הדבר הזה מול העיניים.

תמרה: חחח, רואים שלא היית בצבא. הרובה חייב להיות צמוד אלי. זה כמו יד או רגל. זה חלק ממני, מה לא הבנת?

עומר: זה מפריע לנטלי.

תמרה: מעניין לי את הביצית.

אליק: הנכדה שלי. (בגאווה) הקרבית היחידה במשפחה. קצינה במשמר הגבול. חולמת להיות רמטכ"ל נבעך. כולה מטר וחצי, אבל פה יש לה.. את הפה שלה היא ירשה ממלכה, לא מאמא שלה. אמא שלה ילדה טובה.

עומר: שימי אותו על הרצפה לפחות.

תמרה: מה הבעיה שלך עם הרובה?

עומר: את יודעת מה אומרים על רובה שמופיע במערכה ראשונה.

תמרה: בוא'נה עומר, אתה חי בסרט. תרגיע טוב? אף אחד לא הולך לירות. לא אם תתנהגו יפה בכל אופן.

נטלי: וואט דיד שי סיי?

עומר: דט איף ווי ביהייב נייס שי וויל נוט שוט אס.

נטלי: או גרייט.

מאשה: איט ווז אה ג'וק.

נטלי: או גרייט.

אליק: או גרייט או גרייט. הכל אצלה גרייט. נו בטח, למה לא? היא בלגית. אוויר טוב, שוקולד משובח, צ'יפס טעים, אין מלחמות. מה רע? ... לא יודע מה היא מצאה בעומר שלנו, חוץ מזה שהוא צעיר ממנה בכמה שנים טובות. בחור טוב, אבל עצלן גדול. כנראה הסמים בהודו, היו כל כך טובים שהם שיבשו את חוש השיפוט שלה... הבעיה הכי גדולה בנישואין זה שאתה מתחתן לא עם בן אדם אחד, אלא עם כ-ל

המשפחה שלו. זה מתחיל בזה שאת רוצה להיכנס למיטה עם איזה חתיך שרץ ערום על החוף בהודו, ונגמר בזה שאת מקבלת את מלכה... לך-ל החיים. כי ממלכה משחרר רק המוות... במקרה שלי גם זה לא.

מלכה: איט נטלילו. איט.

עומר: (לתמרה) אז כמה ערבים הרגת השבוע?

תמרה: נורא מצחיק.

עומר: (לנטלי) איי אסקד הר האו מני ערבס שי קילד דיס וויק. (צוחקים)

תמרה: מישהו צריך לעשות את העבודה השחורה בשביל שאתה תוכל לשבת לך עם הבגדים המופרכים האלה ולעשן ג'וינטים מהבוקר עד הערב, בלי שום רגשות אשמה...

מאשה: תמרה...

מירי: לא כולם מתאימים לצבא תמרה.

תמרה: מירי, הבן שלך משתמט, אין לזה מילה אחרת...

מירי: סליחה גבירתי הצעירה...

מאשה: די! תמרה די. מירי עשי לי טובה אל תתחילו עם זה עכשיו. זה יום שישי בערב.

עומר: ואני לא מעשן שום ג'וינט.

אריה: חחח.

מלכה: סבא היה בג'וינט.

תמרה: עומר, תעביר את המלפפון חמוץ. (עומר לא מגיב) עומר? אני מדברת אליך. (לא מגיב) מה, נעלבת?

מירי: אמרתי לך, הוא לא עונה כשקוראים לו עומר.

תמרה: אה נכון, שכחתי. איך אמרת קוראים לו? שביס? שיווית? מופיך? מה זה היה?

אריה: חליק.

תמרה: מה חליק?

מירי: חליק זה שלווה בסיקריקית קנדולינית.

תמרה: שלווה?

אריה: שלווה זה אומר שלא צריך לעבוד ואפשר לחיות על חשבון האבא.

מירי: ארה'לה!

אריה: מה ארה'לה? אני רק מציין עובדות.

עומר: עזבי אמא, אם הוא לא יירד עלי איך הוא ירגיש שזה יום שישי.

אליק: הבן שלי. אריה. רופא. שזה דבר מצויין, נכון? מי לא רוצה בן רופא? לא חשוב באיזה שטח, העיקר שיהיה רופא, נכון? זהו, שלא תמיד. הבעיה עם אריה, שהוא... פרוקטולוג. או במילים אחרות – רופא תחת. מי היה מאמין שאפשר לעשות כל כך הרבה כסף מהחור הקטן הזה. לא שאני מזלזל חס וחלילה, מי כמוני יודע כמה חשוב לשמור על תחת שקט... אבל כאבא, זה שם אותך במצב קצת לא נעים. מצד אחד אתה גאה להגיד שהבן שלך רופא, מצד שני אתה מפחד שישאלו אותך איזה רופא? מה תגיד? פרוקטולוג? והכי גרוע זה אלה שמיתממים ושואלים אותך "מה זה בדיוק פרוקטולוג?"...

ארה'לה: הלכת לראיון עבודה שסידרתי לך?

עומר: לא.

ארה'לה: מה לא?

עומר: נו די אבא, זה לא בשבילי לשבת במשרד, אני אתחרפן.

ארה'לה: (לעומר) לא מעניין אותך פעם אחת לנסות לראות איך זה להרוויח כסף? רק בשביל החוויה?

עומר: אבא!

אריה: מה עומר?

עומר: חליק. קוראים לי חליק.

אריה: עומר!

מירי: קוראים לו חליק!

אריה: עומר!

נטלי: חליק.

אריה: עומר עומר עומר עומר עומר.

עומר: אמא!

מירי: אל תיקח את זה אישי, הוא עצבני כי רבנו לפני שבאנו.

אריה: נו די, באמת.

מלכה: (בכעס) על מה רבתם עוד פעם ביום שישי?

מירי: על התו נכה.

אריה: מירי!

מלכה: על מה?

מירי: מהתאונה שריסקתי את הברך קיבלתי תו נכה זמני נכון?

- מלכה: נו?
- מירי: והתו נכה הוא לשנה.
- מלכה: נו?
- מירי: אבל בינתיים הברך הבריאה...
- מלכה: ברוך השם.
- כולם: (ביחד) ברוך השם ברוך השם. (דופקים על השולחן) טפו טפו טפו
- נטלי: וואט ווז דיס?
- עומר: איטס אגיינסט... נבר מיינד.
- מירי: אבל נשאר לנו עוד שלושה חודשים לתו נכה.
- מלכה: אני לא מבינה כלום.
- מירי: (לאט) אז אני רוצה להחזיר את התו נכה כי הבראתי, אבל הבן שלך לא מסכים ורוצה להשתמש בו עד השניה האחרונה.
- מלכה: אר'לה?
- מירי: ועוד מכריח אותי לצלוע קצת כשאני יוצאת מהאוטו.
- אריה: לא אמרתי לצלוע, אמרתי ללכת לאט.
- מירי: מצטערת, בעיני זו רמאות.
- אריה: מה רמאות? אני אשם שהברך הבריאה לפני הזמן?! הכל בגלל היוגה שלה! אם היא לא הייתה עושה יוגה...
- מלכה: ארה'לה!

אריה: את לא מבינה מה זה תו נכה אמא! מתי פעם אחרונה חיפשת חנייה בתל אביב?! עם תו נכה אתה מלך! אתה זורק את האוטו בפתח של המסעדה על אדום לבן, ומדלג מהדלת של האוטו ישר למזגן. את מבינה מה זה שכל המדרכות בעיר מחכות לך? בוא, עלה עלי, לא יעשו לך כלום. זה משנה לך את כל החיים. בלי התו נכה אני מרגיש נכה!... וההרגשה הזאת, לראות את הפקח מתקרב אל המכונית, שולף את המכשיר בהבעה של עבד כי ימלוך, ואז פתאום... אופס. תו נכה. כמה חבל... כל החיים המדינה הזאת דופקת אותי, ופתאום נופלת עלי הזדמנות של פעם בחיים לדפוק אותה חזרה, אז לא! היא רוצה ללכת ולהחזיר להם את התו נכה. זאת לא מוסריות, זאת טיפשות! טיפשות לשמה! ואם יש משהו שאני לא סובל, זה טיפשות! איפה המלח?!

(כולם מושיטים לו את המלח. שתיקה. לא מפסיקים לאכול)
(מירי פורצת בצחוק מתגלגל. כולם מסתכלים עליה בתימהון)

אריה: היא לא השתגעה, היא עשתה סדנה של יוגת הצחוק. עכשיו כל פעם שהיא מתעצבנת, היא צוחקת. אני כבר לא יודע מה יותר גרוע. (מירי ממשיכה לצחוק)

תמרה: חשבתי שהיא לומדת תיקשור במיצמוץ או משהו.

אריה: גם וגם. וזה תיקשור בעיפעוף. לא מיצמוץ, עיפעוף.

מאשה: די אריה.

אריה: מה די? תחיי את עם הצחוקים האלה.

(מירי מפסיקה לצחוק)

מירי: אתה יודע מה בא לי?

אריה: (בליגלוג) מה בא לך? לבקש גם ממס הכנסה לבטל את הפטור שקיבלת? או שאולי גם נחזיר לעירייה את ההנחה בארנונה...

מירי: בא לי לעזוב אותך.

(כולם נעצרים לשניה, ומיד מתחילים לאכול יותר מהר)

אריה: (מגחך) מה את אומרת.

מירי: מה שאתה שומע.

אריה: אוי אוי אוי, נורא נבהלתי.

מירי: ועוד איך נבהלת.

אריה: למה את חושבת שזה יזיז לי בכלל?

מירי: כי אתה חולה עלי.

אריה: אני חולה ממך אולי, סה...

מירי: אתה חושב שאני לא יודעת? זה ברח לך החוצה אחרי התאונה. רעדת כמו תינוק. היית חשוף לגמרי. ראיתי לך הכל. אתה מת עלי, הרוס על התחת שלי, ולא יכול לחיות דקה בלעדי. אתה מכור.

אריה: כמות כזאת של שטויות בשניה...

מירי: (לעצמה) הבעיה היא, שאני כבר לא יודעת אם אני כל כך מתה עליך...

(אריה מסתכל עליה מופתע. שתיקה לרגע. כולם מסתכלים עליהם, ומיד טומנים ראשם בצלחותיהם ואוכלים עוד יותר מהר מקודם)

מלכה: איך החצילים ילדים?

אליק: כן, מלכה לא מתרגשת מהדברים האלה, בגיל שלה היא כבר ראתה הכל. כל יום שישי הם כמעט מתגרשים, אחר כך ישלימו, אחר כך שוב יריבו, אלה החיים. מה שהיא לא יודעת זה מה שקורה אצלם בלילות. מסתבר שבלילות מלכה, הבן השתלטן שלנו אוהב שמצליפים עליו עם שוט קטן. כן כן, שוטק'לה. ומירי עושה את זה עם כל הלב. זה מה שמחזיק את הנישואים שלהם. הוא סיפר לי את זה

על הקבר... חשבתי שאני מתפלץ. בכלל הדברים שאנשים מספרים לי על הקבר - אוזניים תצילנה. אם לא הייתי מת? הייתי מת.

תמרה: הכבד קצוץ חבל על הזמן סבתוש

עומר: (מתרגם לנטלי) דה ליבר איז א פיטי און דה טיים...

נטלי: אה, רבל על הזמן!

תמרה: אתה לא חייב לתרגם לה כל שטות.

עומר: דברו אנגלית אז אני לא אצטרך לתרגם.

(שתיקה)

עומר: אתם רואים? אפילו את המאמץ הקטן הזה אתם לא מוכנים לעשות. העיקר אתם מזיינים את המוח כל החיים על עלייה וכמה חשוב עלייה, וברגע שהם מגיעים לכאן אתם מתייחסים אליהם כמו לזבל.

(שתיקה. נזופים)

מלכה: סו, נטלי, האו דו יו פיינד יזראל?

נטלי: הוט. אנד דירטי. וורי דירטי.

מלכה: (לא מקשיבה) גוד. וורי גוד.

נטלי: דה טינג איז, איי טינג...

מלכה: אוי, שאני לא אשכח... אקסיוזמי נטלי, תקשיבו, עוד פחות מחודש ליל הסדר! צריך להתחיל להתארגן.

(כולם נאנחים. תמרה ומאשה מחליפות מבטים)

מלכה: אני כבר חשבתי על הכל. הכנתי כרטיסיות, מה כל אחד מביא (מחלקת כרטיסיות). מאשינקה תכין אצלי את המרק ואת התפוחי אדמה בתנור, כי להיסחב עם סיר מרק זה לא הכי נוח...

(תמרה ומאשה מחליפות מבטים ורמזים)

- מלכה: מיר'לה את מכינה את הצימס ואת האורז.
- מרי: אני אגיד לעוזרת.
- מלכה: ארה'לה יבוא יומיים קודם לפתוח את השולחן, מאשה'לה תערוך אותו בערב לפני. אה, הזמנתי כבר את דוד ווילי...
- מירי: אוי לא. אין לי כוח לצביטות בתחת שלו.
- מלכה: הילדים שלו לא בארץ, והוא ורותי נבעך לבד בסדר. לא היתה לי ברירה. אה, ורותי מביאה גם את בן אחותה עם אשתו הפוזלת שלא מצליחה להיכנס להריון, איך קוראים לה?
- תמרה: יפה.
- מלכה: יפה, נבעך... בכל אופן הם מביאים מנה אחרונה. את החסה והחרוסת יביאו מאיר בן דודי שבא עם כל הילדים והנכדים, יחד זה יוצא רק עשרים ושבעה איש, כולל חווה'לה האומללה שהבת שלה לא מדברת איתה כבר חמש שנים, ומאשה'לה צריך כבר להתקשר לצבא להזמין את החייל בודד לפני שלא יישאר לנו.
- תמרה: שיהיה חתיך.
- מלכה: ברור. את חושבת שלא חשבת על זה? בכל אופן, נשאר רק להכין את הפולקעס מי מתנדב?
- (שתיקה)
- מלכה: נטליקו? כן יו קוק?
- אריה: (מגחך) קוק.
- מירי: עזבי אותה, העוזרת תכין גם את הפולקעס.

- מלכה: אני רוצה שהיא תרגיש חלק מהמשפחה. איך היא תרגיש חלק מהמשפחה אם לא נטיל עליה משימה?
- אריה: חביתה היא לא יודעת לעשות. קוק (COOK). קוק (COKE) אולי...
- עומר: אבא!
- מירי: ארהלה!
- מלכה: רגע, מה אני מדברת בעצם, היא בכלל לא יכולה לאכול איתנו בסדר.
- אליק: אופס, מוקש.
- מירי: מי לא יכולה לאכול איתנו?
- מלכה: נון טת למד יוד.
- עומר: נטלי?
- נטלי: יס?
- מירי: למה היא לא יכולה לאכול איתנו?
- מלכה: כי היא לא (לוחשת) יהודיה.
- כולם: מה?
- מלכה: היא לא... יהודיה.
- עומר: אז מה?
- מלכה: אז אסור. זה כתוב במפורש: "זאת חוקת הפסח - כל בן נכר לא יאכל בו. ומלת אותו, אז יאכל בו"
- עומר: אני לא מאמין, איזה גועל נפש.
- נטלי: וואט? וואט?

- מירי: נו באמת מלכה, את לא מתכוונת לזה.
- מלכה: אני לא המצאתי כלום. אני רק מצטטת.
- אריה: ממתי אנחנו דתיים אמא? אבא היה אוכל חופשי פיתות בפסח.
- מלכה: נו, ואיפה הוא עכשיו?
- אליק: מה שנכון נכון.
- מירי: נו מלכה, באמת.
- מלכה: נסדר לה שולחן קטן לידנו מה אתם דואגים? היא לא תרגיש.
- עומר: אז מה שאת אומרת, זה שאם נטלי רוצה לשבת איתנו לאכול את הפאקינג קניידלעך שלנו צריך לעשות לה ברית מילה?
- אריה: עומר!
- עומר: חליק! קוראים לי חליק. ונמאס לי מכל הפסוקים הגזעניים האלה וגם ככה כל האגדה ההזוייה הזאת יצאה לי מכל החורים!
- מלכה: ששש! מתוקי, השכנים ישמעו.
- עומר: רבי טרפון אומר חמישים מכות, ורבי יוסי אומר ארבעים מכות...
- תמרה: יוסי.
- עומר: ורבי זובי אומר מאתיים חמישים מכות, ועברה זעם ואללה יוסתור. כמה פטריות הם אכלו כשהם כתבו את השטויות האלה? מילא כשהייתי קטן עוד התלהבתי מ"שדים נכונם ושערך צימח ואת ערום ועריה", וואוו! הייתי מתחיל להסמיק כבר שני עמודים קודם. איזו התרגשות... איזה...
- נטלי: וואט? וואט?

- תמרה: פטטי.
- עומר: תשתקי, את התלהבת מרבי בן זומא.
- תמרה: נכון. (מתפוצצת מצחוק) "וישבו להם רבי טרפון, ורבי אליעזר ורבי בן זומא... (צוחקים)
- (שתיקה)
- עומר: שלא לדבר על שפוך חמתך על אתם יודעים מי... (מסתכל על נטלי)
- (כולם מסתכלים על נטלי)
- נטלי: וואט? וואיי אר יו לוקינג את מי?
- (שתיקה)
- מלכה: רגע, בעצם כתוב בן נכר לא יאכל בו, לא כתוב בת נכר, נכון?
- מירי: אז ?
- מלכה: אז נגיד שחשבנו שהכוונה רק לבנים.
- אריה: למי נגיד?
- מלכה: לא יודעת, לריבוננו של עולם.
- אריה: זה ממש מעניין לו את ה...?
- תמרה: ביצית?
- מלכה: העיקר שנהייה כולנו יחד, זה מה שחשוב, נכון?
- מירי: נכון.
- מלכה: טוב, אז מאשה'לה, את תעשי גם את הפולקעס, והכל פתור. לחיים! (שותה יין)

- מאשה: אני לא באה לסדר השנה.
- (מלכה קופאת. כולם מפסיקים לאכול בבת אחת. מסתכלים על מאשה)
- אליק: זהו זה, זה נאמר. וזה תפס את מלכה הכי פחות מוכנה. פחות מוכנה אפילו מצה"ל ביום כיפור.
- (כולם מסתכלים על מלכה לראות את תגובתה. היא לא זזה זמן ארוך. בווה במאשה)
- אליק: מלכה, הבמה לרשותך!
- מלכה: (יוצאת מהקיפאון) מה אמרת?
- מאשה: ש... (בפחות ביטחון) אני לא באה לסדר השנה.
- מלכה: לא שמעתי.
- מאשה: (בקול רם) אני לא באה לסדר השנה.
- מלכה: מה זאת אומרת?
- מאשה: זאת אומרת שאני לא באה לסדר השנה.
- מלכה: אני לא מבינה מה את אומרת.
- מאשה: מה יש פה לא להבין? אני לא באה לסדר השנה.
- מלכה: למה?
- מאשה: כי אני לא אהיה פה.
- מלכה: מתי?
- מאשה: בליל הסדר.

מלכה: לא תהיי פה?

מאשה: לא.

מלכה: בליל הסדר.

מאשה: כן... לא.

מלכה: לא תהיי איתנו בליל הסדר.

מאשה: השנה לא.

(שתיקה)

מלכה: איפה תהיי?

מאשה: אני נוסעת.

מלכה: מה זה נוסעת?

מאשה: טסה.

מלכה: לאן?

מאשה: לחו"ל.

מלכה: לחו"ל???

מאשה: לפינלנד.

מלכה: בליל הסדר?

מאשה: יום לפני.

מלכה: לאירלנד.

מאשה: פינלנד

מלכה: מה איבדת באירפנלנד?

מאשה: אמא!

מלכה: מה אמא? זכותי לדעת בשביל מה את זורקת אותי בליל הסדר.

מאשה: אני לא זורקת אותך...

מלכה: יש לך מישהו?

מאשה: לא.

מלכה: אז עם מי את נוסעת?

אשה: אני נוסעת לבד.

מלכה: לבד?

מאשה: אני נוסעת לראות לוויתנים, פינגווינים, כלבי ים, ואם יהיה לי מזל אולי אני אראה את הזוהר הצפוני. זה אורות כאלה בכל מיני צבעים שצובעים את השמיים ונראים כמו...זיקוקי דינור של אלוהים...

מלכה: אה, אז תגידי - בליל הסדר אני מעדיפה להיות עם לוויתן מאשר עם אמא שלי.

מאשה: אמא באמת.

(מלכה קמה בבת אחת והולכת לשרותים. כולם מסתכלים אחריה. היא נעלמת. הם מקשיבים לכיוון השרותים. דממה. כולם מסתכלים על מאשה בתוכחה)

מאשה: היא תתגבר.

מירי: לא בטוח.

מאשה: היא אשה חזקה.

(כולם מקשיבים לשרותים)

נטלי: וואט איז גואינג און?

עומר: מיי דודה ג'אסט תולד מיי סבתא דט שי איז נוט קאמינג טו דה סדר.

נטלי: סו?

עומר: סו? איט איז נוט אה גוד טינג טו סיי טו אה ג'ו.

תמרה: (צועקת) סבתא, את בסדר?

(מלכה חוזרת לשולחן. כולם משתתקים. מלכה מתחילה לאכול כאילו
כלום)

מאשה: את בסדר?

מלכה: יכול להיות ששמתי יותר מדי מלח באורז? זה נורא מלוח לי. לא מלוח
לך תמרושקה?

אליק: אין דבר העומד בפני ההכחשה. ומלכה חסידה גדולה של הכחשה.
מה שהיא לא רוצה לדעת, יוכחש, יודחק, יושמד, יוגרס ויתאדה ולא
נודע כי בא אל קירבה.

מאשה: אמא..

מלכה: זה מלוח לילדה, היא לא אוהבת יותר מדי מלח.

תמרה: אחרי עשרים ואחד יום של לוף ותירס מקופסה הכל טעים לי סבתא.

מאשה: אמא.

מלכה: קח עוד חתיכה מהצלי נכד'לה, אתה נורא רזה באמת. נטלילו, איז
איט גוד דה צלי? יו לייק איט?

- נטלי: איי אם וג'טריאן.
- מלכה: יופי. טייק מור.
- מאשה: אמא...
- מלכה: כמה זמן הילדה יונקת?
- אריה: עשרים וארבע שעות! היא לא יורדת לה מהשד.
- עומר: אבא!
- מירי: מה רע בזה?
- עומר: זה נותן לה ביטחון.
- אריה: איך פרויד אמר - גם אני אוהב סיגרים, אבל לפעמים אני מוציא אותם מהפה.
- מירי: זה גראוצ'ו מארקס אמר.
- אריה: את חייבת לתקן כל מה שאני אומר?
- מירי: יש לך פטרוזיליה על השן.
- מלכה: (לתמרה) אני הנקתי את אמא שלך שנה וחצי. ניסיתי להפסיק אלף פעמים אבל היא לא נתנה לי. היתה רואה בקבוק, צרחות עד לב השמיים. אז המשכתי, אמרתי לעזאזל החזה שנהרס, לעזאזל הנשיכות בפטמה, רק שתהיה מרוצה.
- מאשה: ידעתי.
- מלכה: מה ידעת?
- מאשה: שתעשי לי רגשות אשמה.
- מלכה: על מה?

- מאשה: על זה שאני נוסעת...
- מלכה: את לא נוסעת לשום מקום.
- מאשה: אני נוסעת!
- מלכה: את לא נוסעת ואין כאן על מה להתווכח.
- מאשה: אמא, אני בת חמישים ושלוש!
- מלכה: שכל זה לא עניין של גיל.
- מאשה: את לא יכולה להגיד לי לא לנסוע.
- מלכה: אני אמא שלך!
- מאשה: אז?
- מלכה: את החיים שלי נתתי בשבילך!
- מאשה: או שלום! נו תמשיכי, תפרטי כל מה שעשית בשבילי מהרגע שנולדת! מהבחילות בהריון...
- תמרה: אמא.
- מאשה: מה אמא?! את לא רואה מה היא עושה לי? (למלכה) אני נוסעת.
- מלכה: מה את חושבת שתמצאי שם? איך אומרים - "חמור שיוצא למסע, לא יחזור הביתה סוס".
- מאשה: תודה רבה לך.
- (שתיקה)
- מלכה: בסדר, את רוצה לנסוע לאירלנד תסעי לאירלנד.

- מאשה: פינלנד.
- מלכה: פינלנד.
- מאשה: באמת? זה בסדר?
- מלכה: אבל לא בליל הסדר.
- מאשה: זה החופש היחיד שיש לי מבית ספר, ואמרתי לך כבר שילמתי...
- מלכה: אני אשלם את ההפרש של השינוי.
- מאשה: לא!
- מלכה: למה את לא יכולה להתגמש קצת?
- מאשה: אמא די.
- מלכה: אבל אני לא מבינה למה?
- מאשה: כי אני לא רוצה!
- מלכה: את לא רוצה?? מה את לא רוצה?
- מאשה: להיות כאן בליל הסדר.
- מלכה: את לא מרגישה טוב או מה?
- מאשה: אני מרגישה מצויין.
- מלכה: אז מה קרה?
- מאשה: כלום, לא בא לי לשמוע עוד פעם איך את ורותי של ווילי עוקצות אחת את השניה מ"עבדים היינו", ועד "תם סדר פסח כהלכתו", לשמוע בפעם השש מאות ממאיר בן דודך שאצלנו במשפחה לא מתגרשים, חוץ ממני... אבא לפחות היה מדלג פה ושם...

מלכה: אבא אף פעם לא דילג!

מאשה: וההתעקשות שלך לשיר כל שיר בשתי גירסאות כדי להראות לרותי איך שרו אצלינו, ולקינוח הבכי של כל הילדים שלא מצאו את האפיקומן... ואני כבר לא מדברת על הנקיונות שלפני והנקיונות שאחרי והנקיונות של תוך כדי, מעולם לא הרגשתי יותר עבד מאשר בחג החירות.

מלכה: (דופקת על השולחן) מספיק!

מאשה: את הרי לא סובלת אף אחד שם. ההנאה היחידה שלך היא ללכלך על כולם אחר כך. ההיא פוזלת נבעך, וההיא רוסייה נבעך, והקניידלעך של רותי מקופסה, וגם אותם היא מצליחה להרוס נבעך! ...אז מה בדיוק קדוש פה?

(שתיקה)

מלכה: מה לקחת? לקחת משהו?

מאשה: לא לקחתי כלום.

מלכה: זה ההורמונים. אמרתי לך לא לקחת הורמונים, קצת גלי חום עוד לא הרגו אף אחד, אבל הורמונים משנים לך את כל האישיות. תראי מה נהייה ממך? את כבר לא יודעת מה את מדברת.

מאשה: זה לא ההורמונים.

מלכה: אז מישהו השפיע עליך, את לא היית חושבת לבד על רעיון כזה.

מאשה: אף אחד לא השפיע עלי!

מלכה: מה זה עונש? את מענישה אותי?

מאשה: זה לא נגדך אמא.

מלכה: ברור שזה נגדי. את יודעת טוב מאוד שזאת נקודת התורפה שלי. אחדות המשפחה. פגעת במקום הכי רגיש שלי וזה לא נגדי?! תוקעת לאמא שלך סכין בלב...

מאשה: די, די עם זה!

מלכה: טוב, טוב, די, די... די.

מאשה: אני נוסעת אמא.

מלכה: בסדר מיידלע, נדבר על זה מחר כשתירגעי קצת.

מאשה: אמא. אני נוסעת. זה סופי. הכרטיס כבר משולם. מזמן.

מלכה: מזמן? כמה זמן?

מאשה: די הרבה.

מלכה: מה זה הרבה?

מאשה: כמה... חודשים.

מלכה: כמה בדיוק?

מאשה: מה זה משנה?

מלכה: אני רוצה לדעת כמה זמן תיכננת את זה מאחורי הגב שלי.

מאשה: (מחקה את הדרמטיות של אמה) מאחורי הגב שלי...

מלכה: כמה חודשים?

מאשה: כמעט...

מלכה: כמה!?

מאשה: שבעה.

- מלכה: שבעה חודשים!?
- מאשה: שישה וחצי.
- מלכה: (לאריה) אתה ידעת מזה?
- אריה: לא לא, אני לא בעסק.
- מירי: הוא ידע.
- מלכה: אז כולם ידעו חוץ ממני.
- תמרה: הפשטידה טעימה סוף!
- עומר: כן סבתא, הפשטידה (לנטלי) דה פשטידה איז אנד, רייט נטלי?
- מלכה: שבעה חודשים אני חיה בשקר!
- מאשה: את רואה? פחדתי להגיד לך כי ידעתי שתגיבי ככה.
- מלכה: איך ככה? אני מגיבה כמו שכל אמא נורמלית היתה מגיבה כשהבת שלה נוטשת אותה בליל הסדר. טוב, תסעי תסעי. תסעי ותהני מהלוויתנים שלך. אני אהיה לבד ודי.
- (יוצאת)
- מאשה: (צועקת אחריה) את לא לבד, יש לך את ארה'לה ומירי.
- אריה: (למאשה) יפה שאת מתייעצת לפני שאת זורקת אותה עלינו.
- מאשה: אני מטפלת בה כל השנה כל שנה, לא יקרה לך כלום אם יום אחד אתה תסחוב את התיק הזה.
- מלכה: (מבחוץ) שמעתי אותך!

מאשה: (צועקת החוצה) אמרתי שאני יכולה לדבר עם דוד ויילי שיעשו את הסדר אצלם. מה יש? כל שנה הם אצלנו, פעם אחת שהיא תעשה.

מירי: מי? רותי? תעשה סדר? היא לא מסוגלת שבאים אליהם אנשים הביתה, יש לה מחלה כזאת שהיא נלחצת כשבאים אליהם יותר משני אנשים..

אריה: מחלה... אין שום מחלה כזאת בספר המחלות. פינוק.

מלכה: (חוזרת עצבנית) נראה לכם שאני אעשה את הסדר אצלה? להיות אורחת עלובה אצל זרים שמזמינים אותי מתוך רחמים, כי הבת שלי עזבה אותי בליל הסדר? נראה לך שאני אתן לה את התענוג הזה?

מאשה: מה זרים, אמא, ויילי הוא אח שלך!

מלכה: כן? ולתת לה שליטה על מי יושב איפה? מי יודע ליד מי היא תושיב אותי בשולחן פורמייקה המכוער שלה. לא תודה. אני מעדיפה לשבת לבד בבית. תסעי, תסעי.

מירי: אל תדאגי מלכה, לא תהיי לבד בסדר. אנחנו נהיה איתך ...

מאשה: תודה מירי.

מלכה: לא תודה מירילה, אין אצלי חצי סדר. או שכולם באים או שלא צריך. אין לב שבור יותר מלראות חצי משפחה.

מירי: תסתכלי על חצי המשפחה המלאה מלכה, הנכד שלך יבוא והנינה שלך ואם ארה'לה יסכים לשלוח ליונתן כרטיס אז גם הוא יבוא.

ארה'לה: שלושת אלפים פאקינג דולר בשביל ערב אחד.

מירי: אתה מרוויח את זה בשלוש שעות!

ארה'לה: ששש! כמה את מדברת היום?

מאשה: אני מרוויחה את זה בשלושה חודשים.

מלכה: מאיפה יש לך כסף לנסוע באמת, אם מותר לי לשאול? כי אם את בונה עלי...

מאשה: סידרו לי תשלומים נוחים.

מלכה: ומהילדה גם לא אכפת לך?

תמרה: אני לא ילדה!

מאשה: הילדה עם אבא שלה השנה.

מלכה: מה??

תמרה: זה התנאי שלו לממן לי את הרשיון נהיגה.

מלכה: את הולכת אליו בגלל הכסף?

תמרה: ברור. נראה לך שאני נהנית לשמוע את הציוצים של החברה הדפוקה שלו? אינטרסים כלכליים.

מלכה: זה שוחד!

תמרה: סוג של. יש עוד אורז?

עומר: מלא, קחי תאכלי. אולי תגדלי.

מלכה: (למאשה) עכשיו את מרוצה? פרקת את המשפחה! אמרתי לך לא להתגרש. אמרתי לך שאצלינו במשפחה לא מתגרשים, אבל את לא רצית לשמוע. הגירושין הראשונים במשפחה ותראי מה קרה.

מאשה: מצטערת שהרסתי לכם את הסטיסטיקה.

מלכה: מי מתגרש מעורך דין שמתמחה בלדפוק נשים בהסכמי גירושין תגידי לי? איפה השכל? מה יצא לך מזה?

מאשה: היה לי רע!

- מלכה: ועכשיו לא רע לך? קודם לפחות היה לך רע עם כסף.
- מאשה: כסף לא מעניין אותי.
- עומר: תגידי את זה לאבא שלי.
- אריה: אמר מי שלא הרוויח שקל אחד בחיים שלו.
- עומר: אבל נהנה מכל רגע.
- אריה: בעזרת הכסף הלא חשוב של אבא שלו. במובן הזה אתה ילד מאוד יקר.
- עומר: אתה לא מבין שאני עוזר לך בזה שאני מבזבז את הכסף שלך?
- אריה: או, תודה רבה באמת. איך בדיוק אתה עוזר לי?
- עומר: אני מלמד אותך לא להיקשר לדברים, לדעת לשמוט...
תמרה: אמר המשתמט.
- עומר: אתה יודע כמה חשוב לדעת לשמוט?
מירי: נכון.
- אריה: לא, וגם אתה לא יודע כי אף פעם לא שמטת שום דבר של עצמך, לשמוט דברים של אחרים הרבה יותר קל, נכון? נכון מירי? כמה קל לכו-לכם לשמוט את הכסף שלי!
(מירי קמה והולכת לשרותים)
- אריה: (למירי) אין לך מה לענות אז את הולכת?
(מירי נכנסת לשרותים)
- אריה: (צועק אחריה) את לא תחזיקי מעמד אפילו עשרים שניות בלי הכרטיס אשראי שלי. את לא מאשה.

(שומעים את צחוקה המתגלגל של מירי מהשרותים)

מאשה: תודה ארה'לה.

אריה: זו לא היתה מחמאה. גם אני לא חושב שזה היה כזה גאוני לעזוב את גרשון.

(אור נדלק בשרותים. מירי פותחת את ברז המים, מפוררת כדורים על השיש, ומסניפה אותם בעזרת קש קטן. שואפת ונאנחת בהנאה)

אליק: ריטלין. זאת האהבה הגדולה של מירי. היא עובדת עם אריה בקליניקה, ומזייפת לעצמה מירשמים. ואף רוקח לא שואל את עצמו מה לריטלין ולרקטום.

מלכה: (לתמרה) אם אני אשלם לך את הרשיון תבואי לסדר?

מאשה: אמא!

מלכה: אני עושה את זה בשבילך טיפשה! הוא קונה את הילדה ואת תישארי לבד כמו כלב. מה אני אומרת כלב? כמוני.

מאשה: אני לא מפחדת יותר להיות לבד.

מלכה: לא מפחדת להיות לבד? מי את חושבת שאת? גיבורה גדולה נהייתה לי. את לא מבינה שבלי הגב של המשפחה הבן אדם הוא כלום, אפס, ריק, עלה נידף ברוח...

עומר: (מתרגם בשקט) זירו, אמפטי, ליף אין דה ווינד...

מאשה: (למלכה) אצלך משפחה זה מאסר עולם, בלי חופשות ובלי חנינות, וגם לא משחררים על התנהגות טובה.

מלכה: מאסר עולם!?

(מירי חוזרת בריקוד עליז)

- מירי: (בעליצות) איפה היינו?
- עומר: ליף אין דה ווינד...
- מאשה: אמא די, תוותרי.
- מלכה: תוותרי? תוותרי? באה וזורקת לי פצצה באמצע הסלון...
- מאשה: מה פצצה? איזו פצצה אמא?
- מלכה: פצצת אטום!
- מאשה: נו באמת.
- מלכה: פצצת אטום! ביום שישי בערב!
- מאשה: אמא, זאת רק שנה אחת. פעם אחת מתוך חמישים ושלוש אני לא אהיה. מה קרה?
- מלכה: רק על עצמך את חושבת. אני רוצה, אני לא רוצה. אני ואני ואני. ומה איתי? מה איתי?! מי חושב עלי?!??
- מאשה: איך את יכולה להגיד כזה דבר? כל החיים אני עושה רק מה שאַת רוצה. כל החיים אני רק חושבת עליך. זאת הפעם הראשונה, בגיל חמישים ושלוש, שאני מעיזה לעשות משהו בשבילי, בשביל מאשה, לשאול מה מאשה רוצה. ומאשה רוצה חופש. שלח את עמי, אמא. זאת הרי המהות של כל החג הזה. לצאת מעבודות לחרות.
- מלכה: את קוראת לי פרעה?
- מאשה: אני רק רוצה חופש. שנה אחת חופש..
- מלכה: חופש? מה זה חופש? חופש זה המצאה של היפים מסומממים! חופש... כמה דם נשפך בעולם בגלל השאיפה ל"חופש"... "חופש" - הדת החדשה. כל אחד יעשה רק מה שיתחשק לו ושימותו כל מי שסביבו.

- מאשה: ימותו...!
- מלכה: כן, ימותו!
(שתיקה)
- מלכה: חשבת על זה שזה יכול להיות הסדר האחרון שלי?
- מאשה: אמא, את תקברי את כולנו.
- אריה: (נאנח) זה בטוח.
- מלכה: אז תדעו לכם שאני מאוד חלשה בזמן האחרון. אני לא מספרת בשביל לא להטריד אתכם, אבל אתמול נפלתי באמבטיה... כמעט...סחרחורות כאלה...
- מאשה: אמא.
- מלכה: מה אמא? מה אמא? (לאריה) למה אתה לא אומר משהו?
- אריה: לא לא לא, אני לא מתערב. בטח לא כשאני מעכל.
- מלכה: ואם יקרה לי משהו? איך תרגישי?
- מאשה: לא לא, את לא תעשי לי את זה. אני מסרבת להרגיש אשמה.
- אליק: רגשות אשמה. זו המכה היחידה שאלוהים לא חשב עליה. קצת רגשות אשמה לפרעה והוא היה משחרר אותנו בלי כל הבלגן של הדם, הצפרדע ומכת בכורות.
- מלכה: אם אבא היה בחיים לא היית מעיזה לעשות לי את זה. את מנצלת את זה שאני לבד וחלשה... את עמלק!
- מאשה: אני לא מאמינה! כמה נמוך את יכולה לרדת?

אליק: אוהו, אנחנו רק בתחילת הנומך ילדה. עוד לא ראית אפילו את ההתחלה. כשמלכה מתחילה, רק אלוהים לבדו יכול להציל אותך, וגם הוא מפחד ממנה נבעך.

מלכה: אבא מתהפך עכשיו בקבר, זה בטוח!

אליק: אם הייתי יכול הייתי מתהפך בשמחה. אבל זה קצת קשה עם הבזלת מרמת הגולן ששמתם לי על הראש... לא לא מלכה, אבא נהנה עכשיו מכל רגע שהוא מת.

מלכה: (לתמונה) אליקו! איפה אתה כשצריך אותך?! (אליק מוציא לה לשון) הוא אף פעם לא היה כשצריך אותו.

אליק: מה?!

מלכה: (קמה ומרביצה לתמונה) איך איך איך?

אליק: תפסיקי, מה את עושה?

מלכה: ארור אתה! ארור אתה שעזבת אותי!

אליק: מלכה, בלי קללות, טוב?

מלכה: איך השארת אותי לבד? תראה מה נהייה. הכל מתפרק. כל מה שחלמת עליו, מה שחיית בשבילו, המשפחה החמה שהיית כל כך גאה בה... לא הצלחתי לשמור לך עליה. נכשלת אליקי. (פונה לתמונות אחרות) אמא, אבא, זה נגמר!

מאשה: טוב, אין לי כוח לדרמות האלה. בואי תמרה, הולכים.

תמרה: רגע, עוד לא אכלנו מנה אחרונה.

מאשה: נאכל בבית.

תמרה: אבל כל השבוע חלמתי על העוגת שוקולד של סבתא.

(מלכה פורצת בבכי מר אך מאופק)

- מאשה: אני לא מאמינה, עכשיו היא בוכה.
- מלכה: (בוכה) המשפחה שלי... כל מה שנתתי... כל מה שעשיתי... כל מה שהאמנתי... אלוהים למה!? למה מגיע לי כל הרוע הזה!?
- (מאשה קמה. מתחילה ללכת לכיוון מלכה. מלכה קולטת אותה ומגבירה את הבכי. מאשה חולפת על פניה וממשיכה לשרותים. נכנסת וסוגרת את הדלת. מלכה בוכה מאוד)
- (אור נדלק בשרותים. מאשה עומדת מול הראי שעל הכיור)
- מאשה: את חזקה. את יכולה לעשות את זה! את לא נותנת לשום מניפולציה להשפיע עליך! תחשבי שאת בתיאטרון ואת רואה הצגה. היא דמות. רק דמות בהצגה, לא אמא שלך שבוכה שם. תנשמי עמוק (נושמת)
- (האור בשרותים יורד. מאשה חוזרת לשולחן. מלכה בוכה)
- מאשה: (לעצמה) זה לא משפיע עלי.
- אריה: נו אמא, די! זה רק פאקינג ליל הסדר.
- מלכה: פאקינג ליל סדר???
- אריה: סליחה.
- מלכה: לך אף פעם לא היה יחס לחגים.
- אריה: דווקא פיתחתי עם השנים יחס מאוד מיוחד לחגים. חודש לפני כל חג אני מוריד את הראש, סוגר את העיניים, סותם את האוזניים, מתנתק מהגוף שלי, עושה מה שאומרים לי כמו רובוט, וחוזר לחיים רק באיסרו חג.
- מלכה: (לתמונה) אתה שומע אליק?
- אליק: שומע שומע.

- מלכה: (לתמונה) אתה מבין מה אני צריכה לשמוע כאן?
 אליק: מבין מבין.
- מלכה: אונס. זה מה שליל הסדר בשבילם. אונס.
 אליק: נו די מלכה! תעזבי אותם! אפשר לחשוב מה כבר קרה?!
- מלכה: חורבן הבית!
 כולם: אמא, סבתא...
- מלכה: חורבן הבית. לא פחות.
 מאשה: די כבר עם הדרמות!
- מלכה: בשביל זה הקמנו מדינה?
 מאשה: מה הקשר?
- מלכה: ומה עם החייל בודד?
 מאשה: מה איתו?
- מלכה: גם ממנו לא אכפת לך?
 מאשה: אני לא מכירה אותו בכלל.
- מלכה: מה קרה לך? צריך לשלוח אותך דחוף לעשות סי טי, לבדוק לאן נעלם הלב שלך.
 מאשה: לי אין לב?
- מלכה: את רעה!
 מאשה: (קמה) טוב...

- מלכה: את הבן הרשע מהאגדה.
- מאשה: הבנתי.
- מלכה: זה שמוציא את עצמו מהכלל וכופר בעיקר.
- מאשה: אני הולכת.
- מלכה: את עוד תתגעגעי לסיר הבשר שלי...
- נטלי: וואט?
- עומר: (לנטלי) יו וויל מיס מיי פוט...
- נטלי: וואט איז גואינג און?
- עומר: דונט אסק.
- נטלי: דט באד?
- עומר: וורס.
- נטלי: (לכולם) אקסיוזמי? מיי איי סיי סמסינג?
- כולם: נואו!!!
- עומר: היא רק מנסה לעזור, היא למדה גישור.
- מלכה: שלא תתערב.
- אריה: נטלי, יו דונט וונט טו דו איט. יו נואו וואט דיי סיי - דונט סטיק יור נואוז טו אנודר פמילי ביזנס קוז איט וויל סוולואו יור נואוז.
- נטלי: איי וויל טייק דה צ'אנס. ליסן, איי וונט טו סג'סט...
- מירי: תסביר לה שהיא נכנסת לשדה מוקשים.

עומר: נטלי איטס א פילד פול אוף בומבס.

נטלי: לטס טריי טו סוויץ' רולס.

עומר: בואו ננסה להחליף... רולים? (נטלי מסבירה לו באוזן) אה, נטלי מציעה שתנסו להחליף תפקידים. שסבתא תהיה מאשה, ומאשה תהיה סבתא... (כולם מסתכלים עליו) מה? (כולם מסתכלים עליו. לנטלי) יו נואו ווט? מייבי איט איז נוט סאץ' גוד אידיאה... (נטלי מסתכלת עליו) איי מין איט איז א גוד אידיאה, א גרייט אידיאה, באט נוט אין אואר סקול... נוט. נו.

מלכה: אני אביא את העוגה.

כולם: (קופצים) לא, אני אביא.

מלכה: אני אביא!

(מלכה יוצאת בצליעונת קלה חדשה. כולם מפנים את השולחן ברעש. מלכה חוזרת עם העוגה. כולם משתתקים. היא מניחה את העוגה באמצע השולחן ומתיישבת. כולם מתנפלים על העוגה. שומעים רק קולות לעיסה, מיצמוץ והנאה)

תמרה: מממ... סבתא את גאון.

מלכה: תודה חביבה'לה. לפחות את העוגה שלי אוהבים.

תמרה: גם אותך אוהבים סבתוש.

מלכה: זה מה שגם אני חשבתי. עד הערב. עד שהבת שלי, עצמי ובשרי, אמרה לי במילים אחרות - "אמא, אני לא אוהבת אותך". ככה. חד וחלק.

מאשה: זה לא מה שאמרתי.

מלכה: זה בדיוק מה שאמרת. (לתמרה) כשהיא היתה ילדה זה לא היה ככה. היתה דבוקה אלי כמו תאומה סיאמית. כל היום אמא, אמא, אמא, אמא, אמא, לא רצתה שאף אחד ייקח אותה על הידיים, רק אמא. לאן שלא

הלכתי - אני באה איתך. "אני אוהבת אותך אמא'לה, אוהבת אוהבת... " מתי קורה השלב הזה שאתה מפסיק לאהוב את ההורה שלך ומתחיל לראות בו מיטרד. איך לא הרגשתי כשזה קרה? איפה הייתי כשהאבה הזאת מתה?

(שתיקה)

מאשה: היא לא מתה.

מלכה: (מתייפחת בשקט)

מאשה: את אמא שלי, איך את יכולה לחשוב שאני לא אוהבת אותך.

מלכה: את אוהבת אותי? תסתכלי לי בעיניים מאשה, את אוהבת אותי?

(מאשה שותקת)

מלכה: אני מודה לך על הכנות. (מחזיקה בידה את ליבה ונאנחת)

מאשה: אני רוצה לאהוב אותך. את לא יודעת כמה אני רוצה לאהוב אותך... וכמה אני מתייסרת על זה שאני לא מצליחה (קולה נשבר)... אני מנסה, כל יום מחדש אני מנסה, אבל את לא נותנת. את כל כך אוהבת את עצמך שאין מקום לאף אחד אחר...התובענות הזאת. הכל מגיע לך. שום דבר שיעשו בשבילך לא יספק אותך כי לך מגיע יותר. תמיד.

(מלכה קמה ורצה לשרותים)

מאשה: (צועקת אחריה) איך אפשר לאהוב כשמרגישים אשמים כל הזמן? תמיד אני לא בסדר. אבל ארה'לה נהדר. ארה'לה כל כך טוב אליך, וארה'לה לא עושה כלום!

אריה: תירגע. לנו היא אומרת כל הזמן כמה את נהדרת.

מאשה: מה??

מירי: אין כמו מאשה'לה, מה הייתי עושה בלי מאשה'לה...

- אליק: סכסך ומשול. אם היה מקצוע כזה באולימפיאדה, מלכה היתה מקבלת מדליית זהב. לסכסך, לתכך, להסית, להתסיס, לשסות ולחרחר ריב. כל מה שצריך כדי לשמור על שלמות המשפחה .
- תמרה: (למאשה) את לא חושבת שהגזמת קצת?
- מאשה: אני הגזמתי? אני?
- תמרה: לא יודעת, היא זקנה, והיא לבד...
- מאשה: אני לא מאמינה שאת לטובתה! איך היא מצליחה לעשות את זה!?
- (מלכה יוצאת מהשרותים. כולם משתתקים. היא עומדת בפתח החדר. כולם מסתכלים עליה)
- מלכה: אני הולכת לשנות את הצוואה שלי.
- מאשה: מה?
- מלכה: את הדירה אני מורישה לוויצ"ו.
- מאשה: ויצ"ו?
- אריה: מה ויצ"ו?
- מלכה: ויצ"ו!
- נטלי: וואט איז ויצו?
- עומר: ויצו איז... מה זה ויצו?
- מירי: ווימן אינטרנשיונל זיוניסט אורגניזיישן.
- עומר: (מתרגם) נשים בינלאומי אירגון... זיונים..
- אריה: אמא, את לא רצינית..

- מלכה: אתם תראו.
- מאשה: מה זה, עונש?
- אריה: אבל מה אני עשיתי?
- מלכה: מה קרה? שמעת כסף התעוררת?
- אריה: אני לא מבין, מה אני אשם!?
- מלכה: לך באמת לא מגיע. אתה ילד טוב. לא כמוה.
- מאשה: ילד טוב? מה הוא עשה בשבילך?
- אריה: סליחה?
- מאשה: מה סליחה? אני עושה כאן הכל! קניות, בישולים, הסעות לרופאים, תרופות מבית מרקחת. אין יום שהיא לא מקפידה אותי בשביל משהו. מה אתה עושה? אם אני לא הייתי מזכירה לך לצלצל פעם בשבוע היית זוכר בכלל שיש לך אמא? מי מכריח אותך להתקשר ביום האם? מי שולח לה פרחים כל יום הולדת?
- אריה: אבל מי משלם על הפרחים!?
- מאשה: עוד פעם כסף?
- מירי: מאשה את יודעת טוב מאוד מי משלם על כל ההוצאות של אמא שלך. את יודעת עוד יותר טוב שאבא שלך, החמוד, המדהים והקדוש שאסור להגיד עליו מילה רעה...
- אליק: (נכנס) מדברים עלי?
- מירי: לא השאיר לאמא שלך כלום ואריה מחזיק כאן את כולם. את כ-ל השולחן הזה.
- אליק: מה זה? מה זה?

מירי: מה את חושבת, שלאריה לא מתחשק לראות את הכותל הדרומי?

תמרה: הזוהר הצפוני.

מירי: וואטאבר.

מאשה: מירי, תשאירי את אבא שלי מחוץ לריב הזה, טוב?

אליק: בדיוק! (יוצא)

מירי: אבא שלך היה בטלן.

אליק: (נכנס) מה???

אריה: מירי!

אליק: מלכה תגידי משהו!

(מלכה שותקת)

אליק: שמישהו יגיד משהו!

(שתיקה)

אליק: לך תסמוך על משפחה... (יוצא)

מאשה: (למלכה) למה את לא שואלת את אריה אם הוא אוהב אותך?

אריה: מאשה, באמת!

מלכה: אני יודעת שהוא אוהב אותי.

מאשה: איך את יודעת?

אריה: אני לא עוזב אותה בליל הסדר.

מלכה: את רואה?

מאשה: כן? את יודעת מה הוא אמר לי עלייך רק לפני שבוע?

אריה: מאשה!

מאשה: את יודעת מה הוא אמר לי?

אריה: מאשה סתמי את ה...

מאשה: את יודעת מה הוא אמר לי עלייך?

אריה: מאשה!

מאשה: שאם תת...

אריה: מספיק! (קם וסותם למאשה את הפה)

מאשה: (אומרת משהו אבל לא מבינים כי אריה סותם לה את הפה. משתחררת מאחיזתו)... הוא לא יסובב את הראש אחורה!

(אריה סוטר לה, היא מתנפלת עליו באגרופים, הולכים מכות כמו ילדים. כולם חוץ ממלכה רצים להפריד ביניהם. כולם צועקים זה על זה. נטלי עומדת בצד עם התינוקת, לא מאמינה למראה עיניה)

מלכה: (קמה) לכו! לכו מכאן כולכם!

(אריה ומאשה מפסיקים להרביץ. כולם מסתכלים על מלכה)

אריה: אמא, אני לא אמרתי ...

מלכה: אתם כבר לא יכולים לחכות ליום שאני אמות, מה? סופרים את השעות והדקות. מתי כבר אמא תמות? מתי ניפטר סוף סוף מהזקנה המיותרת הזאת. אני לא מאחלת לשונאים הכי גדולים שלי להרגיש... שהילדים שלך, עצמך ובשרך משוועים לרגע שתמותי...

כולם: אמא, סבתא...

- מלכה: לכו מהבית שלי! אני לא רוצה אתכם בבית שלי!
- תמרה: סבתא נו די...
- מלכה: לכו! עכשיו!
- עומר: סבתא...
- מלכה: החוצה אמרתי! (כולם קמים בבהלה. צורחת) החוצה!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
(מתעלפת)
- (כולם חשים אליה, המולה גדולה)
- מירי: תנו לה אוויר.
- מאשה: מים, תביאו מים!
- תמרה: תפתחו לה את החזייה!
- עומר: לא! אל תזיזו אותה!
- נטלי: או מיי גוד!
- אריה: אני לא מרגיש דופק. איפה הדופק?
- מירי: מה איפה הדופק?!
- אריה: (למאשה) מה עשית???
- מאשה: זה שום דבר, היא תמיד מתעלפת כשלא עושים מה שהיא רוצה.
אמא? אמא די!
- אריה: אין דופק!
- מאשה: מה אין דופק?

- אריה: אין דופק אני אומר לך!
- מאשה: אמא! ... אמא!! ...
- תמרה: צריך להנשים אותה!
- מירי: (בהיסטריה) תרגעו! יש פה רופא!
- עומר: סבתא! סבתא תתעוררי! אל תתפתי ללכת אל האור! סבתא!
(ממלמל תפילה בהודית) אום נמו גורו דב נמוג, אום נמו גורו...
- תמרה: מה אום נמו גורו? היא לא נושמת!!
- מאשה: אלוהים אלוהים אלוהים...בקשה בקשה בקשה...
- מירי: נו אריה, תעשה משהו!
- אריה: זה לא התחום שלי!
- מאשה: תזמינו אמבולאנס!
- תמרה: איפה הפלפון שלי?!
- עומר: נו אבא תעשה משהו! אתה פאקינג רופא!
- אריה: שקט!
- (כולם משתתקים)
- אליק: שתי סטירות ודי!
- (אריה סוטר למלכה שתי סטירות)
- מירי: היא מתעוררת.
- מאשה: (בהקלה) אוי.

אריה: אמא?

מלכה: איפה אני?

אריה: הכל בסדר, תנשמי עמוק.

מלכה: מה קרה?

אריה: כלום, את רק התעלפת קצת.

מלכה: תעזור לי לקום.

אריה: רגע אמא, תנשמי קצת.

מלכה: תעזור לי לקום!

(אריה עוזר לה לקום. היא מתיישרת, מעיפה ממנה את ידו של אריה)

מלכה: אני אלך לשרותים.

כולם: אני אבוא איתך.

מלכה: וכשאני אצא, אני לא רוצה לראות פה אף אחד. זה ברור?

(אף אחד לא זז. מלכה נכנסת לשירותים. נועלת את הדלת. מאשה רצה ומדביקה את אוזנה לדלת השרותים. אור נדלק בשרותים. מלכה מצמידה את אוזנה לדלת לשמוע אם מישהו עומד שם)

מלכה: מאשה תזוזי מהדלת! אמרתי לכם ללכת, לא?

(מאשה זזה קצת מדלת השרותים, עדיין מנסה להקשיב למתרחש בפנים)

אריה: מה קורה שם?

מאשה: אני שומעת רק את המים.

אריה: אז תתקרבי קצת.

תמרה: נו תיכנסי פנימה.

מאשה: ואם היא עושה פיפי?

תמרה: אז תעצמי עיניים, אבל...

מאשה: נעול. אמא את בסדר?

אריה: אמא?

(מאשה ואריה מצמידים ראשם אל דלת השרותים. הדלת נפתחת
בחבטה מלכה יוצאת מהשרותים. הולכת ומתיישבת בכסא)

תמרה: סבתא?

עומר: את בסדר?

מירי: איך את מרגישה מלכה?

מאשה: אמא, תגידי משהו.

(מלכה לא עונה)

אריה: תני לי רגע לראות דופק.

(לוקח את ידה של מלכה ובודק דופק. מלכה לא מגיבה)

נטלי: איז שי אוקיי?

אריה: הדופק בסדר. אמא?

מירי: מלכה.

(מלכה לא עונה. הם מסתכלים זה על זה. לפתע שומעים סירנות של
משטרה. מסתכלים בתימהון החוצה)

מלכה: מה זה? הזמנתם אמבולאנס?

אריה: לא.

מאשה: היא מדברת. ברוך השם.

(הסירנות מתרבות ומתגברות)

מירי: מה זה?

(שומעים מבחוץ מגפון משטרתי)

מגפון: הקשיבו הקשיבו! כל תושבי רחוב הגושן מתבקשים להישאר בבתים אני חוזר - לא לצאת מהבתים! נא לנעול את כל הדלתות והחלונות, להיכנס לממ"דים ולהקשיב להוראות. קיבלנו התראה ממוקדת על אפשרות לפיגוע. מי שישהה מחוץ לבית מסכן את חייו. אני חוזר - לנעול דלתות וחלונות, להיכנס לממ"דים, לשתות מים... (מגפון מתחיל להתרחק)... כל תושבי רחוב הגושן מתבקשים להישאר בבתים, אני חוזר- לא לצאת... (כולם קופאים על מקומם, מסתכלים זה על זה בבהלה רגע ארוך מאוד)

מלכה: (בהלם) מ...מה פיגוע?

אריה: מה פיגוע?

תמרה: תנעלו את כל החלונות! מהר!

(כולם מתחילים להתרוצץ)

מלכה: (ממלמלת) מה פיגוע?

נטלי: וואט? וואט הפנד?

עומר: נטלי, ו... איט איז... אמרג'נסי... ווי האב טו... ווי האב טו... מה לעשות? יש לי פה תינוקת?

- מגפון: (מתקרב) התושבים מתבקשים לדווח למשטרה על כל תנועה חשודה. אני חוזר, ייתכן שמחבל חדר לאחד הבתים ברחוב, נא להישאר בבתים, לנעול חלונות, להיכנס לממ"דים... (מתרחק).
- מירי: (רצה להתחבא מתחת לשולחן) מחבל????
- מלכה: (ממלמלת) מה מחבל?
- נטלי: וואט? וואט?
- עומר: (לנטלי) א סואיסייד בומב...
- נטלי: וואט????
- כולם: (לנטלי) שששש!
- מלכה: (מתעשתת) מהר לממ"ד. כולם!
- אריה: (למלכה) איפה הממ"ד?
- מלכה: בשרותים.
- אריה: בשרותים? אני לא מאמין.
- תמרה: טוב, כולם להיכנס לשרותים זריז!
- עומר: (לנטלי) טו דה טוילט! קוויק!
- נטלי: דה טוילט?
- (כולם רצים לשרותים. מצטופפים שם. תמרה לא זזה ממקומה מול הדלת)
- מאשה: תמרה?
- תמרה: נו, כנסי כבר לממ"ד.

- מאשה: את לא באה?
- תמרה: אני קצינה בצה"ל. אני לא אמורה להתחבא. אני אמורה להילחם.
- מאשה: לא מותק, אני לא נכנסת לשם ומשאירה אותך בחוץ.
- תמרה: אמא, אני יודעת מה אני עושה.
- מאשה: לא בא בחשבון!
- תמרה: אמא, זאת העבודה שלי. זה הדבר היחיד שאני יודעת לעשות. לשמור עליכם. אף אחד לא ייכנס לבית הזה חי. עכשיו תיכנסו בבקשה לממ"ד ואל תוציאו אותי מריכוז.
- מאשה: אז אני נשארתי איתך כאן.
- תמרה: אמא!
- מאשה: מה אמא?! אני לא הולכת בלעדיך.
- אריה: (מוציא ראש מהשרותים) נו מאשה בואי, היא ילדה גדולה, יש לה נשק.
- תמרה: אמא, בבקשה...
- מאשה: זה אידיוטי לגמרי, זה בניגוד לחוקי הטבע כל הדבר הזה...ילדים לא אמורים לשמור על ההורים...
- תמרה: זה כל הפרינציפ של צבא.
- מלכה: (מוציאה את ראשה) נו מאשה בואי כבר, תסמכי על הילדה.
- תמרה: תודה סבתא... נו אמא.
- (מאשה מתחילה ללכת. נעצרת ומסתובבת לתמרה)
- תמרה: מה!?

- מאשה: אני יכולה רק שאלה קטנה?
- תמרה: אם זה לא אישי.נו!
- מאשה: את אה...?
- תמרה: מה?
- מאשה: את...כלומר, את...
- תמרה: נו! מה?
- מאשה: את...
- תמרה: אני מה?
- מאשה: מה שאני מנסה לשאול זה... אם...
- תמרה: אמא!
- מאשה: הרגת פעם מישהו?
- (תמרה שותקת. מסתכלת על מאשה דקה ארוכה. עיניה של מאשה נפערות בזעזוע)
- תמרה: (מסיטה ממאשה את מבטה) לא.
- מאשה: (בהקלה עצומה) ברוך השם! ברוך השם ילדה שלי (מתנפלת על תמרה בחיבוקים ונשיקות)
- תמרה: די!
- מאשה: סליחה. (מתחילה להתרחק עם הגב כשפניה אל תמרה. שולחת עוד נשיקה באוויר)
- תמרה: אבל אין לי שום בעיה להרוג.

- מאשה: מה?
- תמרה: בשביל להגן על המשפחה שלי. (דורכת את הנשק)
- מאשה: (בחיוך אוהב) סבא אליק היה גאה בכך עכשיו.
- תמרה: טוב, אז עכשיו תיכנסי לממ"ד ותתני לי....
- מאשה: רק עוד שאלונת...
- תמרה: לא אמא! נו די!
- מאשה: אבל...
- תמרה: אם הייתי בן לא היית מתווכחת איתי עכשיו.
- מאשה: טוב. בסדר. תשמרי על עצמך.
- (אור נדלק בשרותים. מאשה נכנסת. מה שגורם לצפיפות עוד יותר גדולה. כולם זזים לפנות לה מקום. אין מקום)
- מלכה: תסמכי על תמרה'לה, היא עשוייה מהחומרים של אבא שלך.
- מאשה: יושבת מול הדלת עם הרובה. זה אבסורד.
- עומר: יופי, רק זה חסר, שהיא תפלוט כדור בטעות ותפרוץ פה מלחמת עולם.
- מאשה: היא לא תפלוט כדור! מירי זוזי קצת.
- מירי: ארה'לה זוז קצת!
- אריה: לאן? גם ככה המרפק של עומר תקוע לי בלבב.
- נטלי: (בוכה) איים סקרד.

- עומר: נו דרלינג, דונט בי סקרד. ווי אר סייף היר.
- נטלי: ווי אר אין דה טוילט!
- אריה: אין כאן אוויר! אין לי אוויר!
- מירי: תפתחו חלון.
- מאשה: לא! אמרו בפירוש לסגור את כל החלונות.
- מירי: אריה תפסיק לזוז אתה דורך לי על הרגל!
- אריה: אני לא יכול להיות כאן.
- מאשה: איי! מירי!
- מירי: הוא דחף אותי!
- נטלי: (בוכה) מיי בייבי, מיי פור בייבי...
- מירי: היא תחנק! הילדה תחנק!
- נטלי: וואט דיד שי סיי?
- עומר: שי סייד...
- מירי: תשקר!
- עומר: מה?
- מירי: דונט וורי נטלי, לאף! לאף! (צוחקת)
- אריה: לא! את מבזבזת חמצן!
- נטלי: וואט איז גואינג טו הפנד טו אס?
- עומר: נטינג נטלי, נטינג. איטס א רוטין היר, נוטינג ספיישל. איטס... איטס...

- כולם: יזראל.
- עומר: אגזקטלי. יו מאסט קאלם דאון.
- נטלי: איי קאנט! איי רד טו מני בוקס אבאוט דה הוליקוסט! או מיי גוד איטס אגזקטלי לייק אנה פרנק!!! וואט אם איי דואינג היר?! איי אם נוט איבן ג'ואיש! איי וונט הום! איי וונט מיי מדר! אווה מריה!!!
- (כולם מתחילים לדבר יחד בכל השפות. נטלי צועקת HELP)
- מלכה: שקט! תרגעו! זה לא הזמן לפאניקה עכשיו! צריך לשמור על קור רוח! דחילק תיכנס עם נטלי לתוך האמבטיה. ארה'לה שב על האסלה ותנשום עמוק. מאשינקה, תטפלי בו. מירי את כאן על הרצפה. תעשי מקום למאשה. (כולם מסתדרים לפי הוראותיה) יפה. הכל יהיה בסדר. רק תהיו רגועים. עברנו את פרעה, נעבור גם את זה.
- עומר: ווי פאס פרעה ווי פאס דיס.
- (שקט ארוך. כולם מנסים להרגע. התינוקת מתחילה לבכות)
- נטלי: שי איז קריינג! (מנדנדת את התינוקת שרק בוכה יותר) או מיי גוד שי נבר קרייז.
- עומר: גיב מי דה בייבי. (לוקח את התינוקת, מנדנד אותה, היא ממשיכה לצרוח)
- אריה: יופי, רק זה היה חסר. (לוחש למירי) את יודעת כמה חמצן היא צורכת כשהיא צורחת?
- מירי: תן לי אותה (לוקחת את התינוקת. מנדנדת אותה. התינוקת ממשיכה לצרוח) משהו בטח כואב לה.
- מלכה: תנו לי את הילדה!
- (מלכה לוקחת את התינוקת. מערסלת אותה. מתחילה לשיר לה שיר ערש ישן)

- מלכה: "בין שלוש ובין ארבע
בוערים פנסים
אין מקום שנוכל בו
את ראשנו לשים...
(התינוקת מתחילה להרגע)
- עומר: (מחבק את נטלי) שי לייקס דה סונג. שי איז סמיילינג.
- נטלי: או טנק יו מלכה. יו אר א קוויין!
- מלכה: איי נואו.
- נטלי: וויל יו טיץ' מי דיס ביוטיפול סונג סו איי קן סינג טו הר?
- מלכה: אופקורס דארלינג. ווויד פלז'ר.
- נטלי: וואט איז דיס סונג אבאוט?
- עומר: איטס אבאוט... דר איז נו פלייס פור אס אין דה וורלד, וור ווי כן פוט דה הד.
- (אור יורד בשרותים ועולה בסלון. תמרה מדליקה את הטלוויזיה.
שומעים את קולו של הפרשן הצבאי של ערוץ 2 רוני דניאל)
- רוני ד: ואני מסייג ואומר שמדובר כנראה ביותר ממחבל אחד, שנושא איתו או איתם מטען גדול מאוד, ומסוגל לבצע מה שאנחנו קוראים "פיגוע איכותי". זו הסיבה שכבר בשלב מוקדם, התקבלה החלטה להכניס את תושבי הרחוב לממ"דים מחשש להדף. כוחות של צבא ומשמר הגבול הצטרפו לכוחות המשטרה שכבר פועלים בשטח השכונה הפסטורלית בגבעתיים. עוצר מוחלט הוטל על כל השכונה, ודיירי הבתים התבקשו לא לצאת מהממ"דים עד להוראה חדשה. ההתראה הפעם היא ממוקדת ומדוייקת והמשטרה לא מתכוונת לחסוך שום כוחות ולהפוך אבן על אבן עד שימצא המחבל. מחסומים הוקמו בכל הכניסות והיציאות מגוש דן, פקקים גדולים כבר משתרכים סביב האיזור, ומשפחות שלמות השבות מארוחת יום שישי מתקשות להגיע

לביתן. כן יונית, על השבת הזאת כבר קשה יהיה להגיד "שבת שלום". נחזור עם פרטים נוספים מיד אחרי הפירסומות...

(אור יורד בסלון, אור עולה בשרותים)

כולם:

(שרים לתינוקת)
"ממטולה עד הנגב
מהים עד המדבר
כל בחור וטוב לנשק
כל בחור על המשמ-א-א-ארר.

כולם:

(עם כל הלב והגרונ)
"ראשונים תמיד אנחנו
לאור היום ובמחשך
לפקודה תמיד אנחנו
תמיד אנו אנו הפלמ"ח!"

(שקט. כולם מסתכלים על התינוקת)

מלכה: נרדמה. (לנטלי) סליפס לייק אה בייבי.

נטלי: יור סונגס אר סו רילקסינג.

עומר: דיס סונג איז אבאוט... אה, ווי אר דה פירסט, ווי אר דה בסט.

מאשה: איט ווס מיי לאליביי.

נטלי: יו אר דה פירסט, יו אר דה בסט?

כולם: יס.

נטלי: סו האו קאם יו אר היידינג אין דה טוילט לייק א באנץ' אוף רפוג'יז?

(שתיקה. כולם משפילים מבט)

מלכה: המנוולים האלה... לא יתנו לנו רגע אחד של שקט. אבל הם לא ישברו אותנו. אנחנו לא חומר נשבר.

(מאשה מצמידה ראשה לדלת)

- מלכה: הילדה תהיה בסדר משינקה. תני לה להוכיח לך מה היא שווה.
- עומר: איך את יכולה להיות כל כך קולית, סבתא?
- מלכה: מותק שלי, אחרי תשע מלחמות ושתי אינתיפאדות... (לנטלי) ניין וור'ז אנד טו אינתיפאדס
- עומר: תשע מלחמות!?
- מלכה: טבין ותקילין.
- מאשה: אני שמונה.
- מירי: אני שבע. גם ארה'לה, נכון?
- עומר: אני רק ארבע. אבל באחרונה הייתי בהודו.
- מירי: פיספסת.
- מאשה: אני עוד זוכרת את מלחמת סיני. ישבנו במקלט של דוד ווילי, אמא היתה בהריון עם אריה. ורותי התעקשה לשיר את כל השירים שהיא מכירה, ושהיא לא מכירה, בזיפים איומים מרגע שנכנסנו למקלט ועד הצפירת הרגעה שלא שמענו אותה כי חשבנו שזה רותי שרה.
- מלכה: לא, זה היה בששת הימים שרותי זייפה במקלט.
- מאשה: גם בששת הימים היא זייפה.
- אריה: גם ביום כיפור. איך קראו לשיר הזה שהיא היתה מזייפת בקולי קולות?
- מאשה: נו, של אדית פיאף.
- אריה: (מתחיל לשיר) נו, ז'ה נה רגרט ריין

- מאשה: (מצטרפת אליו מייד) נו ז'ה נה רגרט ריין.
 (שרים את הפיזמון תוך שהם מזייפים בכוונה את סופי השורות.
 מתפוצצים מצחוק. גם מלכה צוחקת)
- מאשה: אריה היה עומד מאחוריה ומחקה אותה...
 (צוחקים)
- נטלי: וואט איז סו פאני?
 עומר: ממוריז.
 נטלי: או.
 עומר: פרום וור'ז.
 נטלי: או. פאני.
- (הצחוק גווע. הם נאנחים. שתיקה)
- מאשה: (לאריה) היה נחמד ללכת קצת מכות קודם.
 אריה: כן.
 מאשה: כמו פעם.
 עומר: הלכתם הרבה מכות כשהייתם ילדים?
 אריה: היה רק ערוץ אחד, אז הלכנו מכות.
 מאשה: אבא שלך מאוד אהב מכות.
 (מירי משתעלת במרץ)
- אריה: את בסדר, מירי'לה?

(מירי משתעלת. אריה טופח חזק על גבה)

מלכה: לא כל כך חזק ארה'לה.

אריה: זה בסדר, היא אוהבת את זה.

מאשה: אמא...

מלכה: כן?

מאשה: אני מצטערת...

מלכה: לא ממה'לה, זה לא חשוב עכשיו..

מאשה: לא לא, אני...

מלכה: ששש. כלום לא חשוב עכשיו. שמים הכל בצד. מה שחשוב עכשיו זה לצאת מכאן בחתיכה אחת.

מאשה: רק שתדעי שאריה לא באמת אמר ...

מלכה: אני יודעת. אתם ילדים טובים. שניכם. באמת. כל השאר שטויות.

(שתיקה)

מלכה: כשקורה דבר כזה, זה מכניס קצת פרופורציות.

(שתיקה)

מאשה: אני אדחה את הנסיעה.

מלכה: לא משינקה, חס וחלילה!

מאשה: אני אסע בשבועות, זה בסדר.

מלכה: עזבי עכשיו מיידלע, זה באמת שולי כל הסדר הזה.

(מחייכות זו לזו. מלכה אוספת את ידה של מאשה בידיה. מלטפת אותה)

מלכה: ארה'לה תן לי יד ממה'לה.

אריה: נו מה יד עכשיו, אמא?

מלכה: תן יד לאמא שלך, נו. (ארה'לה מסתכל בשאלה על מירי, היא מהנהנת לו. הוא מושיט בחוסר חשק את ידו. מלכה אוחזת ביד אחת בידו של ארה'לה וביד השניה את ידה של מאשה)... ילדים שלי... כולם לתת ידיים.

אריה: (לעומר) עומ... חליק תן יד.

עומר: סחתיין אבא. (מושיט לו את ידו) נטלי, גיב מי יור הנד.

(כולם אוחזים ידיים)

מלכה: אתם מרגישים?

כולם: מה?

מלכה: שככה שום דבר רע לא יכול לקרות לנו.

אליק: זהו זה. הכיבוש הושלם. כל הארמיות הרימו ידיים, ונכנעו למלכה בלי קרב. מלכה תפסה חזרה את השילטון בהפיכה נקיה, בלי לשפוך טיפת דם אחת. כל מה שצריך זה אויב מבחוץ, כדי להשכיח את הבלגן שבפנים. מלכ'לה, את מלכה.

מירי: איי! הלך לי הגב. אני חייבת להחליף תנוחה.

אריה: רגע. זה לא כל פשוט. לאן את רוצה לזוז?

מירי: אני חייבת ליישר את הגב עכשיו...

(כולם זזים. מירי מחליפה פוזיציה)

- מאשה: כמה זמן אנחנו כאן?
- אריה: חצי שעה. כמה זמן לוקח למצוא מחבל?
- מאשה: (פותחת את הדלת. מוציאה ראש החוצה) תמרה!
- תמרה: (מהחושך) אני בסדר! תסגרי את הדלת!
- (מאשה סוגרת את הדלת)
- מירי: אני צריכה פיפי.
- כולם: לא!
- מירי: אם כולכם תסובבו את הגב...
- כולם: אוי לא, מירי
- אריה: את לא יכולה פשוט... להתאפק?
- מירי: אני מנסה אבל אני לא יכולה לחשוב על שום דבר אחר.
- מאשה: תצחקי מירי.
- מירי: לא, זה לוחץ לי על השלפוחית. אני לא יכולה... נו, תעשו רעש! תשירו משהו. תשירו נו!
- מלכה: (שרה)
"וונצואלה, וונצואלה, וונצואלה אין דומה לה או-לה
- אריה: פם פרם פם איי
- מאשה: איי
- אריה: פם

כולם:

איי איי איי איי
 יש שם בנות בצבע שוקו
 ותלבשתן קליפות בננה
 מפזזות במחול מאניאנה
 בג'ונגל בין עצי הקוקוס...
 נה נה נה
 עם נחשי האנקונדה
 עם שתי שיניים ארוכות
 מתים מזה?

עומר: יו דיי פרום איט?

כולם: תוך שתי דקות

עומר: אין טו מיניטס.

כולם: אז אולי ניסע לצ'ילי
 וונצואלה וונצואלה
 אם אין לי צ'ילי מי לי...

(האור יורד על השרותים, . אור נדלק בסלון, תמרה אוספת את הכלים על השולחן)

תמרה: מתים מזה תוך שתי דקות? סבא, מה זה המילים האלה? מי כתב לכם את השירים? יש שם בנות בצבע שוקו? בכלל מה וונצואלה פתאום? רק הגעתם לארץ וכבר רציתם לוונצואלה? אם אין לי צ'ילי מי לי? סבא, מה נסגר איתכם?

(אור יורד על הסלון. אור עולה בשרותים. הם בתנוחה שונה. באמצעו של שיר אחר)

כולם: (שרים) "שם כל השרות והדליות והרינות
 פסעו לאט בתוך שדרת קזוארינות
 עם כל האור וכל הפנאי
 אשר...

(אור יורד על השרותים. אור עולה בסלון. תמרה עם העוגה ליד
תמונתו של אליק)

תמרה: היי סבא.

אליק: מה היי? תני קצת עוגה. את החיים שלי הייתי נותן עכשיו בשביל
חתיכת עוגה, ואפילו את זה אני כבר לא יכול לתת..

תמרה: אוי זה טעים

אליק: יופי, תדרכי לי על הפצעים... אוי עוגה עוגה...

תמרה: מה, אני אקח עוד חתיכה?

אליק: לא!

תמרה: למה לא בעצם? (אוכלת ומסתכלת על התמונה של אליק המזיל ריר)
לחיים סבא (תוקעת חתיכה גדולה לפיה)

((אור יורד על הסלון, אור עולה בשרותים. הם בפוזיציה שונה. שרים
את "מי ימלל גבורות ישראל" בקאנון. עומר מתרגם לאנגלית))

כולם: מי ימלל גבורות ישראל
אותן מי ימנה
הן בכל דור יקום הגיבור
גואל העם"

עומר: הו וויל ספיק דה הירואיזם אוף יזראל, הו וויל קאונט?

(נטלי מסתכלת עליהם בעיניים פעורות)

כולם: "שמע, בימים ההם בזמן הזה...
מכבי מושיע ובונה
ובימנו כל עם ישראל"

(אור יורד על השרותים, עולה בסלון. תמרה ישנה בישיבה כשהרובה
חבוק בזרועותיה)

(אור יורד על הסלון. עולה בשרותים. הם שוב בפוזיציה שונה. שרים את השורה האחרונה של השיר)

כולם: (שרים) "הלא לכל שיריך אני כינור... צי-נור!

מאשה: מה השעה?

אריה: (מסתכל בשעון) הזמן לא עובר.

מאשה: אני אשתגע.

מלכה: את רוצה שאני אביא את הילדה?

מאשה: הלוואי. היא לא תסכים.

מלכה: כמה שנים את מכירה אותי?

מאשה: (מחייכת) בהצלחה.

(מלכה יוצאת. אור יורד בשרותים. האור עולה בסלון. רואים את תמרה ישנה עמוקות כשראשה שמוט על השולחן. הרובה זרוק על הרצפה. מלכה מתקרבת אליה. מסתכלת עליה בחמלה)

מלכה: לא ינום ולא יישן שומר ישראל נבעך.

(מלכה מנסה בעדינות להעיר את תמרה. תמרה לא מתעוררת)

מלכה: בו!!!

תמרה: (מזנקת בבהלה, תופסת את הרובה ומכוונת אל מלכה. תוך כדי זעקה) א מ א ל ה !!!!

מלכה: סבתא'לה! (צוחקת)

(תמרה על סף התקף לב. כמעט בוכה. מלכה אוספת אותה בזרועותיה וצוחקת)

(שומעים צילצול טלפון נייד. האור בסלון יורד. אור עולה בשרותים)

מירי: זה לא שלי.

מאשה: גם לא שלי.

אריה: לא שלי.

עומר: לי אין פלפון.

מאשה: הנה זה כאן בכיור. זה בטח של אמא. לענות?

אריה: תעני נו.

מאשה: (לפלפון) הלו? כן? ... של מלכה רוזן כן... מי? (מניחה ידה על הפומית, לכולם) משטרה... (לפלפון) ... לא, זאת הבת שלה... היא... עסוקה עכשיו, אני יכולה לעזור? ... מה? אתה רוצה שהיא מה? ... (לאריה) אני לא מבינה כלום.

(אריה חוטף ממנה את הטלפון)

אריה: הלו? ... כן... נעים מאוד רב פקד... לא, זה הבן שלה... אתה מה? ... שהיא מה? ... מה לה ולמסדר זיהוי של המחבל? ... אני לא מבין... אה, לא. זו טעות כנראה. אף אחד לא התקשר מהטלפון הזה לדווח על המחבל... ברור שאני בטוח היינו יחד בארוחת יום שישי, ואף אחד לא... כן... כן, זה המספר... מלכה רוזן כן... היא מה? ... אהה... והיא אמרה ש... אני מבין (תופס את ראשו בידיו) ... אני מבין...

מאשה: מה מה?

אריה: (מכסה את פומית הטלפון) אמא דיווחה למשטרה שראתה מחבל מסתובב בשכונה.

מאשה: איזה אמא?

אריה: אמא שלך!

- כולם: מה?
- אריה: (לפלפון) אני רוצה להבין, זה בעצם הדיווח היחיד שהתקבל או שהיו עוד? ... היחיד? ... (למאשה ומירי) היחיד. (לשפופרת) אני מבין, אז... זאת בעצם ההתראה הממוקדת? הטלפון הזה מאמא שלי? ... אני מבין. טוב תראה רב פקד... אני ממש מצטער, אני לא יודע איך להגיד לך פשוט אמא שלי, היא קצת... מבוגרת, אתה מבין? מבוגרת וחולה... כן... שיטיון. מתקדם. היא חושבת שהבריטים עוד בארץ... אני מצטער, בדרך כלל יש עליה השגחה עשרים וארבע שעות, פשוט... אני לא יודע, כנראה היא עשתה את זה כשהיא הלכה לשרותים או משהו... כן, זה מה שאני אומר... בדיוק, זו אזהרת שווא לגמרי... היא לא ראתה שום מחבל, כן, אני בטוח לגמרי... אני מצטער, אני ממש מצטער בשם... אני מבין את הכעס שלך פשוט היא חולה. חולה, זה לא משהו ש... כן, אני יודע כמה כוחות... כן, אני מבין כמה כסף זה... אני יודע שמישהו היה יכול להיפגע, אני רק יכול שוב להצטער... אתה לא יכול לעצור אשה חולה בת שמונים... הלו?
- (לכולם) טרק לי את הטלפון.
- מירי: אתה יכול להסביר לי מה הולך פה?
- אריה: אמא שלי התקשרה למשטרה להודיע שראתה מישהו חשוד ברחוב עם תרמיל שיוצאים ממנו חוטי חשמל. זה מה שהולך פה. זאת ההתראה הממוקדת שהקפיצה את כל... המדינה. אמא שלי.
- מירי: לא יכול להיות.
- אריה: אמא שלי.
- מירי: אני לא מאמינה לך.
- מאשה: היא לא נורמלית.
- מירי: אז כל הבלגן הזה ו...מאות השוטרים האלה...
- אריה: אמא שלי.

- נטלי: וואט? וואט?
- עומר: ג'סט אה סקנד נטלי... למה שסבתא תעשה כזה דבר?
- אריה: אמא שלי.
- מירי: צריך לאשפז אותה, אני אומרת לכם, צריך לאשפז אותה!
- מאשה: היא לא נורמלית.
- נטלי: וואט?! תל מי!
- עומר: די! אני לא יכול יותר! היא משגעת אותי! מה אני אגיד לה עכשיו? שסתם? שכל ההתקף חרדה שלה היה סתם, בגלל קפריזה של סבתא שלי?
- נטלי: וואט איז גואינג און?
- מירי: תשקר!
- עומר: אני לא יכול!
- מאשה: נטלי איטס....
- מירי: איטס... אול אובר נטלי. גוד ניוז!
- נטלי: איטס אובר?
- מירי: פורס אלארם. נוטינג הפנד. ווי קן קאם אאוט אוף דה בטרום.
- אריה: בואו נצא מהחור הזה.
- (פותחים את דלת השרותים. יוצאים לסלון. אור עולה בסלון. רואים את מלכה ותמרה אוכלות את העוגה בידיים, צוחקות ונהנות, משחזרות בתנועות את ההסתערות של תמרה על מלכה ומתפוצצות מצחוק. כולם מסתכלים עליהן. הן מבחינות בבני המשפחה שיצאו מהשרותים, מפסיקות לצחוק)

- מלכה: מה יצאתם? תחזרו מהר לממ"ד!
(הם לא זזים. מסתכלים עליה)
- מלכה: אני כבר מביאה אותה, פשוט היה לנו כזה כיף ביחד. נכון תמרהלה?
איך צחקנו?
- תמרה: (צוחקת) כמעט הרגה אותי..
- מלכה: נו תחזרו לממד! זה נורא מסוכן!
(כולם עומדים ומסתכלים עליה)
- מלכה: מה אתם עומדים כמו במסדר?
- אריה: (מושיט לה את הטלפון שלה) הטלפון שלך. השארת אותו בשרותים.
- מלכה: (נלחצת) הטלפון שלי?
- אריה: זה הטלפון שלך, לא?
- מלכה: אה, כן... תודה... (לחוצה) מישהו צילצל? (צוחקת) מי כבר יכול לצלצל אלי? כולם מתו.
- אריה: דווקא כן.
- מלכה: מה כן?
- אריה: מישהו צילצל.
- מלכה: באמת? מי?
- אריה: המשטרה.
- מלכה: המשטרה? מה קרה?

אריה: הם רצו שתבואי למסדר זיהוי של המחבל.

מלכה: מה? ... מה לי ול...מחבל?

אריה: זהו שהם באו עם איזה סיפור מופרך שאת התקשרת ומסרת שאדם חשוד מסתובב הלוך ושוב בשכונה, ויוצאים לו חוטי חשמל מהחגורה ומהתיק שלו מציץ משהו שנראה כמו טיל.

מלכה: חחחח...

אריה: זה מה שגם אני אמרתי, אבל הם התעקשו שזאת את התקשרת ויש להם הקלטה של השיחה. ושאָת בעצם ההתראה הממוקדת שהקפיצה על הרגליים את כל המשטרה והצבא. וזה הקשר בינך לבין המסדר זיהוי.

תמרה: על מה אתם מדברים? תפסו את המחבל?

אריה: אין מחבל תמרה'לה. .

תמרה: אין מחבל?

אריה: יש. בראש של סבתא שלך.

תמרה: (למלכה) סבתא? מה הוא אומר? תגידי לו שזה לא נכון.

(שתיקה. כולם מסתכלים על מלכה)

מלכה: (לאריה) מה אמרת להם?

אריה: אמרתי שאת אשה מאוד מאוד מאוד חולה.

(מלכה מתיישבת בכבודות)

מאשה: מאוד.

מירי: איך יכולת לעשות כזה דבר מלכה?

- אריה: אני לא מבין את זה. זה לא קורה הדבר הזה.
- מירי: אין לך שום גבולות?
- אריה: את יודעת כמה כסף מבצע כזה עולה?
- מאשה: וכל השוטרים והחיילים שהקפיצו ביום שישי באמצע ארוחה משפחתית...
- אריה: שלושה אנשים נעצרו כי הם התאימו לתיאור שמסרת למשטרה.
- מירי: מה עבר לך בראש?!
- נטלי: ווי אר יו לוק סו סד?
- עומר: טו קומפליקייט טו טרנסלייט.
- נטלי: באט איטס אול אובר רייט? ווי אר סייף נאו.
- עומר: (מדוכא) יס ווי אר סייף נטלי. ווי אר סו סייף... וואט'ס מור סייף דן א-פמילי?
- תמרה: אבל אני לא מבינה. למה שסבתא תעשה כזה דבר?
- מאשה: בשביל שאני אבוא לסדר.
- (שתיקה)
- מאשה: מדינה שלמה עמדה על הרגליים, שידורים ישירים נפתחו בערוץ שתיים, צבאות שלמים נכנסו לכוננות על, והכל - בשביל שאני אבוא לליל הסדר.
- (כולם מסתכלים על מלכה. שתיקה ארוכה)
- מלכה: (מובסת) מה יכולתי לעשות? לראות את המשפחה שלי מתפוררת ולא לעשות כלום? זאת המשפחה שלי... זה הדבר הכי יקר לי בחיים, והרגשתי... שאני מאבדת אתכם. שאני צוללת לתוך תהום שאין לה

תחתית...הייתי חייבת לעשות משהו.. שיחזיר אותנו להיות
משפחה...

מרי: מחבל?!?!

תמרה: את יודעת כמה החיילים האלה מחכים לסופשבוע בבית? סבתא, אני
לא מאמינה שעשית את זה.

מאשה: תאמיני תאמיני.

עומר: פעם ראשונה ששיקרתי את... אשתי.

מלכה: אני כל כך מצטערת ממאלך...

מאשה: לא לא לא. בלי ממאלך בבקשה.

מלכה: לא חשבתי על כל ה... מסביב. אתם מכירים אותי, אני פועלת מהבטן,
כזאת אני. יותר מדי רגש. זה הכל מאהבה.

אריה: תעשי לי טובה.

מלכה: אני... אני אתנצל, אני אפצה את כולם...אני אשב בכלא אם צריך. אני
אסביר לשופט, הוא יבין אותי. גם לשופטים יש משפחות... הוא יבין
שחשבתי רק על דבר אחד- איך להציל את המשפחה האהובה
והחמה שלי.

(כולם מסתכלים עליה בגועל נטול רחמים)

מלכה: מה, לא היה לנו כיף ביחד עכשיו? ששרנו ביחד בקולות והחזקנו
ידיי... (קולה יורד בפייד וגווע באמצע המילה אל מול מבטי הקרח של
כולם)

אריה: בואי מירי, אנחנו הולכים. הנכדה שלנו צריכה להיות במיטה שלה
עכשיו.

(כולם מתחילים לזוז)

מאשה: (לתמרה) בואי תמרה, ניקח אותך הביתה.

מירי: שלום מלכה.

עומר: (קריר) ביי סבתא.

תמרה: (באכזבה) ביי סבתא.

נטלי: ביי גרנמה. (מנשקת את מלכה בחום) אבריטינג איז אוקיי נאו, רייט?
צ'יר אפ! (לתינוקת) סיי גוד ביי טו גרנד גרנד גרנדמודר. (מקרבת אליה את התינוקת. מלכה נושקת לתינוקת. נטלי והתינוקת מתחילות לצאת)

מלכה: נטלי?

נטלי: (מסתובבת אליה) יס גרנמה?

מלכה: טנק יו.

נטלי: נו, טנק יו.

(כולם יוצאים. הדלת נטרקת. מלכה נשארת לבד. מסתכלת סביבה מעכלת את השקט והריקנות)

מלכה: זהו זה. נשארת לבד.

אליק: מלכה...

(מלכה מרימה את ראשה)

אליק: זה אני. המת. המנוח. הפגר. הבר מינ. אני.

(מלכה מביטה קדימה מזועזעת)

אליק: אני יודע שנראה לך שזה סוף העולם מלכה, אבל זה לא. ומי כמוני יודע מה זה סוף העולם מלכה'לה. סוף זה סוף. אבל את לא כאן מלכה. את עדיין שם. וכל זמן שאת שם, הכל עוד פתוח. את עוד

יכולה לשנות את הסוף, להפוך אותו, לטלטל אותו, לשחק איתו, זה בדייך. הסוף שלי כבר נכתב מלכה'לה. סוף אפור, צפוי, משעמם. אבל את? כל האופציות עפר לרגליך, כל ההפתעות רק מחכות שתפתיעי אותן, רק תבחרי. אל תחמיצי את ההזדמנות הזאת מלכה'לה. פעם אחת. פעם אחת בחמישים וחמש השנים שעברו מאז שנפגשנו, פעם אחת תקשיבי למה שאני אומר..

(מלכה מסובבת את ראשה, מסתכלת על התמונה)
(האור יורד בפייד)

(חושך. שומעים ילד קטן שר את "מה נשתנה")

(שומעים המולה גדולה. האור עולה, הדלת נפתחת במפתח מבחוץ וכל בני המשפחה נכנסים בידיהם סירים וקערות. לבושים חגיגי. תמרה לבושה בשמלה מחמיאה. השולחן ערוך לליל הסדר)

כולם: חג שמח!

מאשה: אמא!

מירי: (למאשה) העוף יצא לי סוף! לא תצטערי שביטלת את הנסיעה.

מאשה: לא ביטלתי, דחיתי. רק חסר לי שהיא תמות וזה יהיה לי על המצפון כל החיים... איפה יונתן? אני מתה לראות אותו.

מירי: המטוס שלו מאחר, אז הוא יגיע במונית לקראת סוף הסדר.

אריה: שלושת אלפים דולר והוא אפילו לא יהיה בסדר.

מירי: אתה התעקשת לסדר לו את הצ'רטר הכי זול שעוצר בחצי אסיה בערך, אז אתה מתפלא שיש איחור?

מאשה: איפה אמא?

אריה: אמא! הגענו!

מירי: (לתמרה) איזו יפה את עם השמלה.

- מאשה: (בגאווה) יש לה חבר.
- תמרה: אמא!
- מירי: באמת? יש לך חבר??
- תמרה: כן, מה את בשוק?
- מירי: לא, להיפך, התכוונתי ש...
- מאשה: אמא? איפה היא?
- מירי: היא בטח מתלבשת.
- עומר: (לנטלי) תמרה הז א בויפרנד.
- מטלי: או, מזר טוב.
- מאשה: שקט רגע! (כולם משתתקים) אמא?...מוזר.
- (מאשה יוצאת לחפש את מלכה. השאר בינתיים מתיישבים. תמרה מסתכלת על התינוקת)
- תמרה: וואי איך היא גדלה! איזה חמודה.
- אריה: איזו איזו.
- תמרה: היי נטלי. חג שמח
- נטלי: רג שמח.
- תמרה: חג. חחחח
- נטלי: רררר
- תמרה: חחחח

- נטלי: רררר
- תמרה: חחח... זה לא יקרה.
- עומר: (לתמרה) מתאים לך ככה ה...!
- תמרה: (קוטעת אותו) אף מילה על השמלה!
- עומר: בלי הרובה על הכתף.
- תמרה: יש לי סכין.
- עומר: או, נרגעתי.
- (מאשה חוזרת)
- מאשה: אמא איננה!
- אריה: מה איננה?
- מאשה: חיפשתי אותה בכל הבית. היא איננה.
- מירי: הסתכלת בשרותים?
- מאשה: ברור. היא איננה.
- מירי: אני אלך לחפש.
- (מירי יוצאת)
- מאשה: אני אומרת לכם זה מוזר.
- עומר: מה מוזר. זאת סבתא. לאן היא כבר יכולה ללכת?
- מאשה: לא יודעת, יש לי הרגשה מוזרה. גם בטלפון היא היתה מוזרה.
(לאריה) מתי דיברת איתה פעם אחרונה?

אריה: כשאמרתי לה שנבוא לסדר. היא היתה מאושרת ועליזה , ושוב ביקשה סליחה בפעם האלף על מה שהיה...

מאשה: כן, היא לא מפסיקה לבקש סליחה, זה כבר...

(מירי נכנסת)

מירי: מצאתי...

מאשה: מצאת אותה?

מירי: לא, אבל מצאתי מכתב. (מראה מעטפה)

מאשה: מה מכתב?

מירי: כתוב - למשפחתי היקרה.

מאשה: (מבוהלת) מה זה?

מירי: (מבוהלת) לא יודעת.

מאשה: פתחת את זה?

מירי: אני מפחדת. (מוסרת למאשה את המעטפה)

מאשה: אני לא מסוגלת. ארה'לה? (מושיטה לו את המעטפה)

אריה: מה ארה'לה?

מאשה: תפתח את זה.

אריה: למה אני?

מאשה: אריה!

(אריה לוקח את המעטפה. פותח אותה לאט. כולם מסתכלים במתח.
הוא מתמהמה. כולם דרוכים)

אריה: (מתחיל לקרוא את המכתב) "למשפחתי היקרה לי מכל... (מרים את ראשו מהדף ומסתכל על כולם שמסתכלים עליו מתוחים)...
"כשתקראו את המכתב הזה אני כבר לא אהיה כאן..."

(כולם פולטים קולות וזעקות בעתה. אריה נותן להם זמן להתפתל)

אריה: (ממשיך לקרוא מהדף) "אני אהיה בפינלנד..."

כולם: אוי!! מה???

מאשה: איפה???

כולם: פינלנד!

מאשה: פינלנד???

(קולו של אריה מתחלף בקולה של מלכה הקוראת את המכתב)

מלכה: "כן ילדים, פינלנד. כשמאשה הודיעה לי שהיא החליטה סופית לדחות את הנסיעה, למרות שאלוהים יודע כמה התחננתי לפניה שתיסע..."

מאשה: זה נכון.

מלכה: "החלטתי לנסוע לפינלנד במקומה..."

מאשה: מה? אני לא מאמינה שהיא עשתה את זה!

מלכה: "אני לא מאמינה שעשיתי את זה. צילצלתי והזמנתי כרטיס פעם ראשונה בחיי. ואיך שסגרתי את הטלפון, כאילו נשרו ממני עשרים שנה. מה אני אומרת עשרים? - שישים... (אריה מרים ראשו מהדף לרגע, וחוזר לקרוא) ...אז עכשיו אני בפינלנד."

(על הקיר מוקרנת תמונה של מלכה במעיל עבה חבוקה עם דוב לבן)

מאשה: אני נשארתי והיא נסעה!

מירי: נו תמשיך.

מאשה: רצחה וגם ירשה!

מירי: נו.

אריה: (קורא מהמכתב) ואם יהיה לי מזל, אולי אני אראה את הזוהר הצפוני...

מאשה: וגם שתתה את הדם!

מירי: טוב, תרגעי!

מאשה: מה תרגעי? זה היה החלום שלי! וגם את זה היא לקחה לי!

מירי: בסדר, תני לשמוע עד הסוף. נו אריה?

אריה: (קורא מהמכתב) ובבוא יומי כשאני אעלה למעלה, וישאלו אותי מה הדבר הכי יוצא דופן שעשית בחיים שלך מלכה, חוץ מלהעביר ארונות חורף לקיץ וקיץ לחורף? יהיה לי מה לענות. אני אגיד להם - לא יודעת מה איתכם, אבל אני ראיתי את זיקוקי הדינור של אלוהים.

(אריה מרים ראשו מהדף)

עומר: אי-זה גדולה!

תמרה: כלת עולם.

מאשה: מדיאה! זה מה שהיא!

(אריה חוזר לדף. שומעים את קולה של מלכה)

מלכה: ילדים שלי, אני מקווה שתצליחו להנות מהסדר בלעדי. הכנתי הכל כמו שאתם אוהבים. תמרה'לה לא אוהבת קניידעלך, אז יש לה שקדי מרק במגירה של התבלינים...

- תמרה: חולה עליך סבתא.
- מלכה: החזרת החריפה שארה'לה אוהב במקרר במדף העליון... ונכד'לה , הרגילה במגרה של הגבינות... למיר'לה יש דיאט קולה בדלת...
- מירי: אני לא שותה קולה.
- מלכה: והפשטידה הצמחונית לנטל'ילה בפריזר. כל השאר מאשינקה יודעת...
- אריה: (קורא מהדף) אוהבת אתכם מאוד מאוד. אמא, סלאש , סבתא סלאש, סבתא רבא.
- מאשה: סלאש כלבה.
- (אריה מרים ראשו מהדף)
- מאשה: אני בחיים לא אסלח לה על זה.
- (אריה חוזר לדף)
- אריה: (קורא מהמכתב)...נון בית. מאשה. בתי הטובה. תודה לך. שהראת לי את הדרך... אמא.
- (אריה מקפל את הדף כדי לשים במעטפה)
- מאשה: תראה לי?
- (פותחת את המכתב, קוראת שוב את הסוף, מתרגשת וסוגרת. שקט)
- נטלי: סמסינג איז רונג אגיין, אה?
- מירי: אז מה אנחנו אמורים לעשות עכשיו?
- אריה: סדר.

- מאשה: מה סדר?
- אריה: אנחנו כבר פה, לא?
- עומר: רגע, אם סבתא איננה אפשר לחפף, לא?
- אריה: מצידי אפשר לדלג על כל האגדה ולהגיע ישר לאוכל, מה אתם אומרים?
- מירי: (מתלהבת) מה, לא נקרא את ההגדה?
- מאשה: לפחות שמשהו יצא לנו מהנסיעה שלה.
- מירי: גדול, אפשר קודם לאכול, ואז לקרוא קצת מהאגדה.
- אריה: אגדה שמגדה. קדימה, בואו נאכל.
- עומר: יש! או בייבי, איי וויל נוט האב טו קרס יו טונייט!
- מירי: (מוחאת כף) איזה כיף. החופש הגדול.
- מאשה: כן, אה? אז בכל זאת הצלחתי להשיג לנו איזה סוג של חופש. מזל טוב לי (מרימה כוס) כוסית ראשונה לחיי החופש!
- (כולם חוץ מתמרה מרימים כוסות)
- כולם: (חוץ מתמרה) לחיי החופש!
- (צוחקים. שרים. אווירה של פורקן באוויר. רק תמרה לא שותפה לחגיגה. מסתכלת עליהם כאילו יצאו מדעתם)
- תמרה: תגידו! אתם השתגעתם?
- כולם: מה?
- תמרה: זה ליל הסדר!

- מאשה: אז...
- תמרה: אז לא מדלגים ולא מחפפים שום דבר. (פותחת את האגדה)
- מאשה: את צוחקת?
- תמרה: נראה לך שאני צוחקת? מה קרה לכם? זה ליל הסדר! אז בואו נפתח אגדות ונתחיל לקרוא.
- עומר: נו די תמרה, תפסיקי להיות כזאת כבדה.
- תמרה: מה כבדה? מה עובר עליכם?
- מאשה: מאמילה, לא יקרה כלום אם פעם אחת...נשבור שיגרה.
- תמרה: ה"שיגרה" הזאת החזיקה את עם ישראל 2000 שנה בגלות!
- מירי: פיייי...
- אריה: אבל עכשיו אנחנו לא בגלות, נכון תמרה?
- תמרה: אם לא קוראים את האגדה אני הולכת לאבא .
- מאשה: טוב. נקרא את האגדה.
- (כולם פותחים את האגדות ממורמרים)
- מירי: מהפח אל התחת.
- תמרה: מה זה?
- עומר: פרום דה גרביג' קן טו דה אס... (פותח את האגדה) מה זה? האגדה שלי ברוסית. (לנטלי) מיי פסח פרי טייל איז אין רשן.
- תמרה: הא לחמא עניא... עמוד שבע.

(כולם מדפדפים. קוראים במהירות חוץ מתמרה, שקוראת בכוונה
לאט וגומרת אחרי כולם)

כולם: הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים כל דיכפין ייתי ויכול
כל דיצריך ייתי ויפסח השתא הכא לשנה הבאה בארעא דישראל
השתא עבדי לשנה הבאה בני חורין.

נטלי: וואט איז דה מינינג אוף דיס?

עומר: איי האב נו איידיאה. איטס אין אראמיש. נו בודי נואוז איט.

תמרה: (שרה) עבדים היינו, היינו

עומר: (מתרגם) ווי וור סלייב, ווי וור.

תמרה: (שרה) עתה בני חורין בני חורין

עומר: נאו ווי אר פרי, פרי.

תמרה: (שרה) עבדים...אני שרה לבד?

כולם: (מצטרפים בחוסר חשק לשירה) היינו, עתה בני חורין בני חורין

עומר: נאו נאו ווי אר פרי, פרי.

(כולם נסחפים לשירה מהירה וקצבית יותר, תוך שהם דופקים על
השולחן, ומתופפים עם הסכינים והמזלגות. עומר ממשיך לחזור
באנגלית על כל משפט, כמו סוג של ראפ. נטלי מסתכלת עליהם כמו
על שבט מוזר בג'ונגל)

כולם: (שרים)

עבדים היינו, עבדים

עתה בני חורין בני חורין

עבדים היינו

עתה בני חורין בני חורין

עתה בני חורין בני חורין.

(השירה הולכת וגוברת עד סוג של פשיזם, השיר נגמר בבת אחת)

עומר: פרי!!!

(הדלת נפתחת בחבטה. כולם משתתקים ומסתכלים על הדלת.
מלכה עומדת בפתח, חיוך גדול על פניה)

מלכה: חשבתם שאני אפסיד את הסדר?!

(כולם מסתכלים עליה בתדהמה)
(מלכה יורדת ומתיישבת במקומה, פותחת אגדה. כולם מסתכלים
עליה בהלם)
(נכנסת מוסיקה)
(אליק נכנס)

אליק: וזה הסוף, למרות שזו יכולה להיות גם התחלה. ואם זה סוף, האם הוא טוב או רע? או שזו בכלל לא השאלה. כן, היה יכול להיות נחמד אם אנשים היו באמת מסוגלים להשתנות, מה? או לפחות להיות טיפה פחות צפויים. כמה משעמם לשחק כל החיים בתפקיד אחד. איזה ביזבוז. ואני מדבר מנסיון, כן? אם רק היינו יכולים מדי פעם להחליף דמות, לקחת חופש מעצמנו, ולהיות לרגע מישהו אחר... הסוף היה עלול אפילו להיות ממש טוב. אבל בינינו, למי יש כוח להשתנות פתאום? כשכל כך הרבה יותר נעים להשתכשך בביצה המוכרת והחמימה של טינות ותיקות ורחמים עצמיים, ולהמשיך לדרוש מהעולם לאהוב אותנו כמו שאנחנו... מגיע לנו, לא? מישהו חייב לעשות את העבודה הזאת, לאהוב אותנו. בשביל זה המציאו את המשפחה, לא?

(בבת אחת כולם מחייכים כמו בתמונה משפחתית)
(פריז)
(פלאש של צילום)
(האור יורד בפייד)
חושך

